

S'Esclop

Quadern cultural

2002 - 2007, 5e aniversari de la II època

II època, any VI

3,25 €

31

Informació

ÒSCAR AGUILERA
SEBASTIÀ BENNASAR
RAFAEL BORDOY
JOSEP ANTONI CALVO
JOAN FULLANA
MIQUEL LÓPEZ CRESPI
LLUÍS MAICAS
JEANNE MAILLET
AUSIÀS MARCH
ANTONI MARÍ
JULIÀ OBRADOR
MARIA OLEART
JAUME OLIVER
FINA PALAU
VLADIMIRA PEEVA

JOSEP PIZÀ
JAUME POMAR
FRANCESCA PUJOL
FRANCISCO DE QUEVEDO
GABRIEL DE LA S. T. SAMPOL
MARIA VICTÒRIA SECALL
GABRIELA SEGUÍ
MATIES TUGORES
PAU VADELL

Il·lustracions

NILS BURWITZ
TINUS CASTANYER
LLUÍS FLORENÇ
DOLORS FUSTER

BERNADÍ HOMAR
JOAN
IÑAKI MACIÀ
MARIA OLIVER
FRANCISCO PÉREZ
MIQUEL PERELLÓ
JOSEP PIZÀ
ROBERT
SERAFÍ SARD
TÒFOL SASTRE
GABRIELA SEGUÍ
GASPAR SERVERA
MIQUEL J. SERVERA
TUDANCA
JOSEP MANUEL VALVERDE

Dolors Fuster

Dolors Fuster (3-1-2000)
Dolors Fuster 2000 III

Editor: S'Esclop
associació cultural

Director:
Joan Fullana

Consell de Redacció:
Rainelda Palerm
Josep Pizà i Vidal
Gaspar Servera
Josep Manuel Servera
Magdalena Vidal

Administració:
S'Esclop
Apartat de correus 5222
07011 Palma (Mallorca)
Telèfons:
971 - 439209
971 - 693933
Fax:
971 - 734012
<sescllop@hotmail.com>

Publicitat:
639 - 954223

Coberta:
Iñaki Macià

Disseny:
Joan Fullana
&
Gaspar Servera

Tractament d'imatges:
Miquel Ensenyat
& Iñaki Macià

Impressió:
Loracar SL

Dipòsit legal:
PM - 2551-2003
ISSN 1697-7300

Gener - febrer 2007

Index

Òscar	AGUILERA	32 i 33
Sebastià	BENNASAR	18
Rafel	BORDOY	24
Josep Antoni	CALVO	36 i 37
Joan	FULLANA	4
Miquel	LÓPEZ CRESPI	22
Lluís	MAICAS	6 - 9
Jeanne	MAILLET	38
Ausiàs	MARCH	20
Antoni	MARÍ	34
Julia	OBRADOR	26
Maria	OLEART	17
Jaume	OLIVER	27
Fina	PALAU	16 i 17
Vladimira	PEEVA	23
Josep	PIZÀ	13 - 15
Jaume	POMAR	24
Francesca	PUJOL	28 i 29
Francisco de	QUEVEDO	24 i 25
Gabriel de la S. T.	SAMPOL	25
Maria Victòria	SECALL	19
Gabriela	SEGUÍ	35
Maties	TUGORES	38
Pau	VADELL	31

Il·lustracions

Nils	BURWITZ	21
Tinus	CASTANYER	5
Lluís	FLORENÇ	10
Dolors	FUSTER	2
Bernadí	HOMAR	18
	JOAN	26 i 34
Iñaki	MACIÀ	1
Maria	OLIVER	30
Francisco	PÉREZ	33
Miquel	PERELLÓ	37
Josep	PIZÀ	14 i 15
	ROBERT	9
Serafi	SARD	39
Tòfol	SASTRE	40
Gabriela	SEGUÍ	35
Gaspar	SERVERA	5 i 31
Miquel J.	SERVERA	11
	TUDANCA	20
Josep Manuel	VALVERDE	19

S'Esclop no té el suport econòmic de cap institució privada ni rep ajudes de cap organisme autonòmic o municipal

2002 - 2007, 5è aniversari

En la mesura que és possible, intentam que, malgrat la seva senzillesa de disseny, cada nova edició de *S'Esclop*, tenguí la qualitat que mereix qui ens llegeix. Encara que hem procurat la millora en l'aspecte gràfic i el creixement de la revista, no sempre hem obtingut el fruit que n'esperàvem de l'exercici que això suposa, perquè és veritat que una cosa és allò que es pretén i una altra allò que s'aconsegueix.

Així mateix, dins els límits que tenim, creim que la nostra aportació contribueix al foment de la cultura i de la lectura i ajuda a donar conèixer, de manera transversal, l'obra dels nostres escriptors, pintors i músics, perquè volem acostar-los als nostres lectors. Desitjam afavorir la possibilitat d'interactuar en les manifestacions de l'art i en les variants de la nostra llengua, perquè opinam que el coneixement mutu, l'ús i la transmissió lingüística i cultural són fonamentals, feina de tothom i personal, i, en aquest sentit, feim nostra la tasca - individualment i col·lectiva - de fer-les servir en aquest àmbit i, així, evitar que reculin.

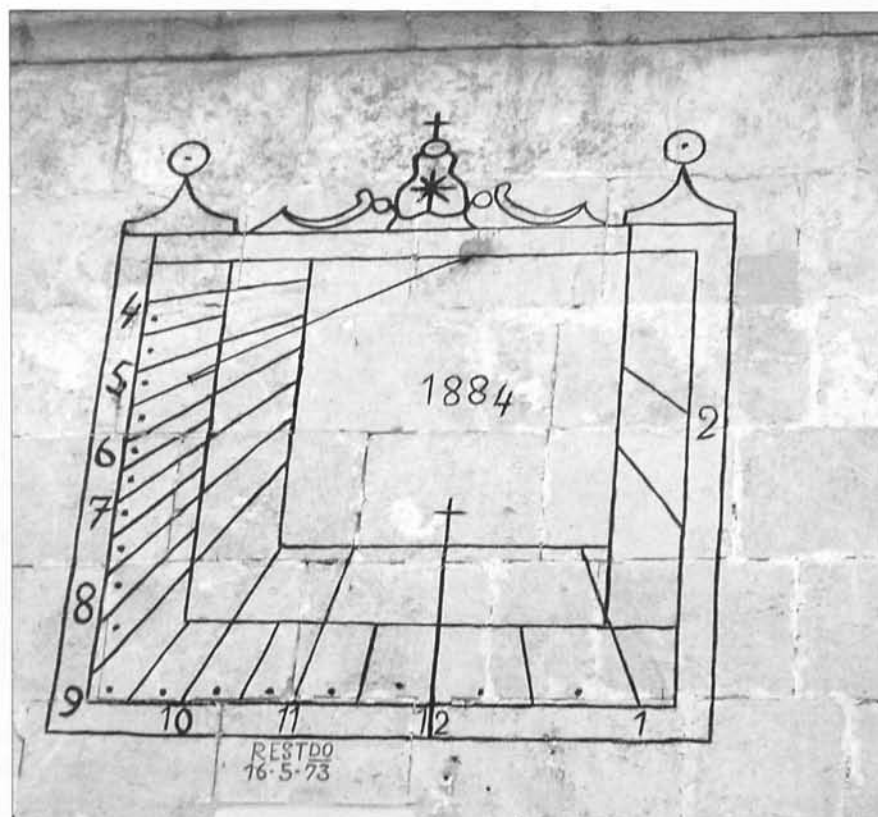
Pensam que és imprescindible - sense esperar que qualcú ho faci per nosaltres - consolidar el potencial que té la nostra cultura, i opinam que les seves potències són majors del que puguem creure a primer cop de vista, i, per això mateix, ens agradaria

engrescar a aquells que, malgrat el seu coneixement de la llengua, no practiquen gaire la lectura; de fet, amb totes les limitacions i mancances que tenim - en som ben conscients! - hem malavejat sempre que, a més de la poesia, qualssevol altres manifestacions literàries, com l'entrevista, el relat, el conte, la divulgació, etcètera fossin presents a les pàgines de *S'Esclop, Quadern cultural*. És vera que, per manca de medis, no hem pogut fer la tasca d'anàlisi i teoria literàries ni hem cobert altres aspectes, com ens hauria agradat i hauriem volgut, però, amb modèstia, creim que d'alguna manera som, una mica, el testimoni d'un lustre i que hem fet el seguiment d'alguns corrents i d'algunes trajectòries artístiques i literàries.

I; a desgrat d'ésser conscients del nostre ressò mediàtic; des de *S'Esclop*, amb una certa dosi de passió i de voluntat, moguts sempre per "*La fina amor*" cap a la nostra cultura, que ens ha inspirat continuament, hem contribuït i cooperat en la difusió i divulgació del quefer dels nostres intel·lectuals, literats, pintors i músics. Aquesta és la nostra contribució a la transformació cultural que desitjam pel nostre país. I, finalment, consideram que aquests anys han estat profitosos per a tots nosaltres, si més no, perquè hem après molt en el camí que hem fet.

Joan Fullana

18 de febrer de 2007

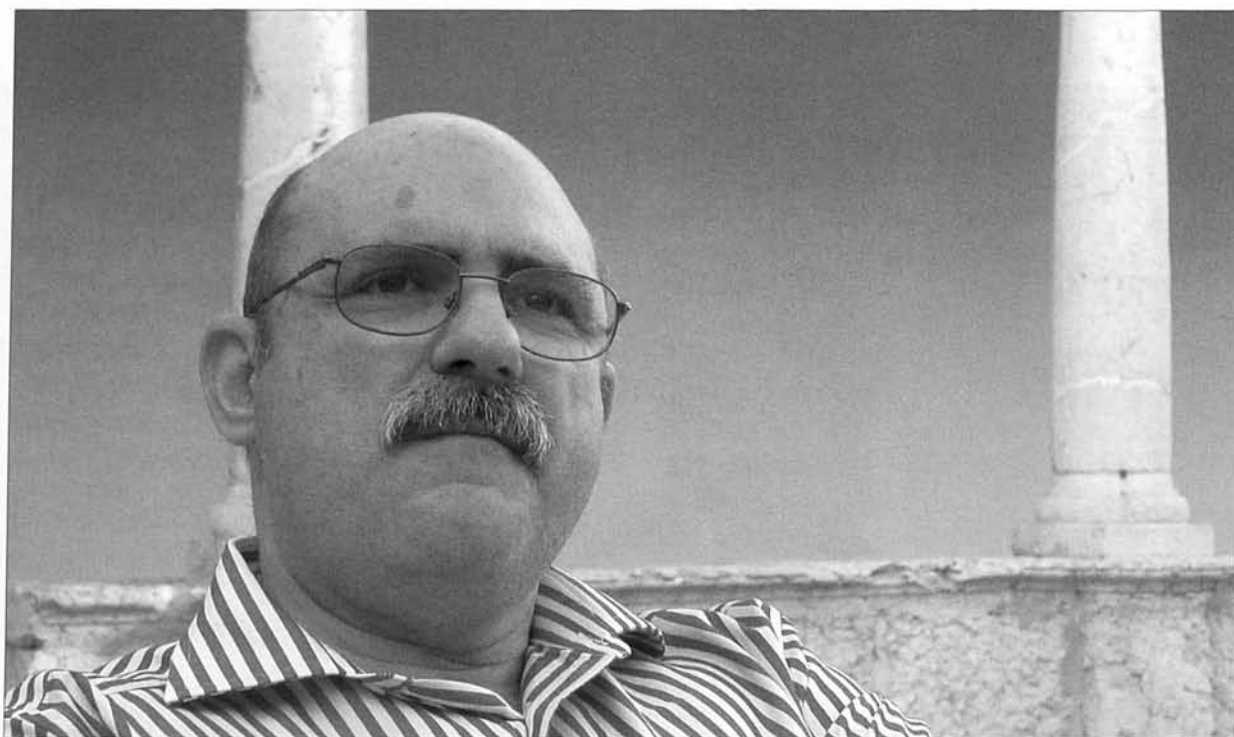
Tempus fugit
Rellotge de sol
del claustre de
Sant Domingo
d'Inca (Mallorca)

Joan

Tinus Castanyer, escultura

Fotografia de **Gaspar Servera**

LLUÍS MAICAS

Assaig de pregària

Per tots els idil·lis que no esclaten vies làcties.

Per tots els pits que no ragen pa.

Per tots els déus que pateixen fred a les golfes de la memòria dels animals.

Per totes les temptacions que no esdevenen pecat.

Per tots els pecats que no procuren remordiments.

Per totes les paraules que es dissolen dins la boca.

Per la saliva amarga que escup la mirada.

Per tots els difunts que, transparents, no poden mostrar-se.

Per tots els fal·lus que l'alba no redreça.

Per totes les mans que mai no s'untaren de sang.

Per totes les ruïnes que mai no sostingueren edifici.

Per tots els llits que mai no conegueren la carícia dels líquids.

Per tots els sediments sobre els quals la història imaginarà un futur bastard.

Per tots els homes que ignoren l'ús de les ungles.
Per totes les pedres que mai no sabran el pes de la levitat.
Per totes les ferides que il·luminen el camí de la derrota.
Per tots els fracassos que s'amunteguen a la vida com un claper de diamants.
Per totes les dones que coneixen la font d'on adollen les galàxies.
Per tots els llibres que parlen de ferides invisibles.
Per tots els deserts on habiten els traficants d'arena.
Per tots aquells que han oït udolar la resistència dels reus.
Per tots els pastors que tenen cura d'afinar les esquelles.
Per tots els oceans que somien ser salina o estany.
Per tots els llavis que mai no han fregat l'acidesa d'una poma.
Per totes les àguiles que foren víctimes dels corrents glaçats.
Per la fecunditat dels úters en temps de sequera.
Per tots els fetus que sobreviuen als filtres dels druides.
Per l'esperança d'obtenir dels basiliscs el secret de perseverar.
Per tots els pous eixuts que un dia apaivagaren la set dels naufrags.
Per totes les rutines que la mort ha trencat.
Per tots els temporals que només agiten la superfície.
Per tots els poetes que accepten ser escriptors.
Per totes les bèsties que es neguen a guardar silenci.
Per tots els silencis còmplices de la malvestat.
Per tots els poderosos que s'enriqueixen amb la pobresa dels febles.
Per totes les causes perdudes que s'hauran de guanyar.
Per tots els alcohols que conhorten la dissort de ser intel·ligents.
Per tots els camps condemnats a ser solars.
Per tots els fills il·legítims dels cans que mai no rebran el baptisme.
Per tots els núvols que porten al ventre pluja seca.

Per tots els arbres que, víctimes de la destralt, esdevindran mobles de bar.
Per tots els suïcidats que mai no trobaren millor vida a l'altre extrem de la mort.
Per totes les pàtries que malvenen terres i fills.
Per tots els fills que tanquen els pares a les cambres fosques de la desmemòria.
Per tots els idiotes que, algun dia, heretaran el gen de la felicitat.
Per tots els cors que mai no sagnen, ni s'agiten.
Per tots els records que enfosqueixen el dia present.
Per tots els dits que mai no s'encenen.
Per tots els oracles que els ulls de vidre contenen.
Per tots els ebris que volen abastar paradisos infernals.
Per tota la llenya que voldria ser cendra.
Per tota la cendra que mai no fou llenya.
Per tots els ulls que guaiten, amb esglai, de fora cap endins.
Per totes les botelles que conspiren contra els abstemis.
Per tots aquells que ejaculen espermes estèrils.
Per tots els que sense fe volen volar.
Per tots els somnis que de nit es solidifiquen.
Per tots els homes savis que han de suportar llur saviesa.
Per totes les ànimes desnonades de son estatge de fang.
Per totes les nits que no tenen l'endemà.
Per tots els malsons que s'estableixen en el límit de la mitjanit.
Per totes les roques blanques que mai no agafen consistència.
Per totes les carícies que s'evaporen.
Per tots els domadors de circ que poden ficar-se el cap d'un tigre dins la boca.
Per tots els funàmbuls que fan equilibris sobre una línia d'ombra.
Per totes les estrelles que vaig veure fa milions d'anys.
Per tot el fred que cap dins una besada.

Per tota la fe que vessen els arbres dins la terra.
Per tots els covards que, amb astúcia, eviten vèncer.
Pel so de la corretja camí d'una cintura calenta.
Per tots els ventalls de paper Japó que en silenci agiten llenguatges de desfici.
Per tots els lectors que es conformen amb l'adjectiu d'un substantiu absent.
Per totes les sabates que moren ofegades pels seus cordons de seda.
Per totes les vulves sense estrenar.
Per tots els rellotges als quals mai no els arriba l'hora justa.
Per tots els deserts que vessen, d'una meitat a l'altra, dins rellotges d'arena.
Per totes les muntanyes buides que del fetge n'han fet grava.
Per totes les ones que mai no tomben sobre la platja.
Per tot el jo que mai no he de conèixer.

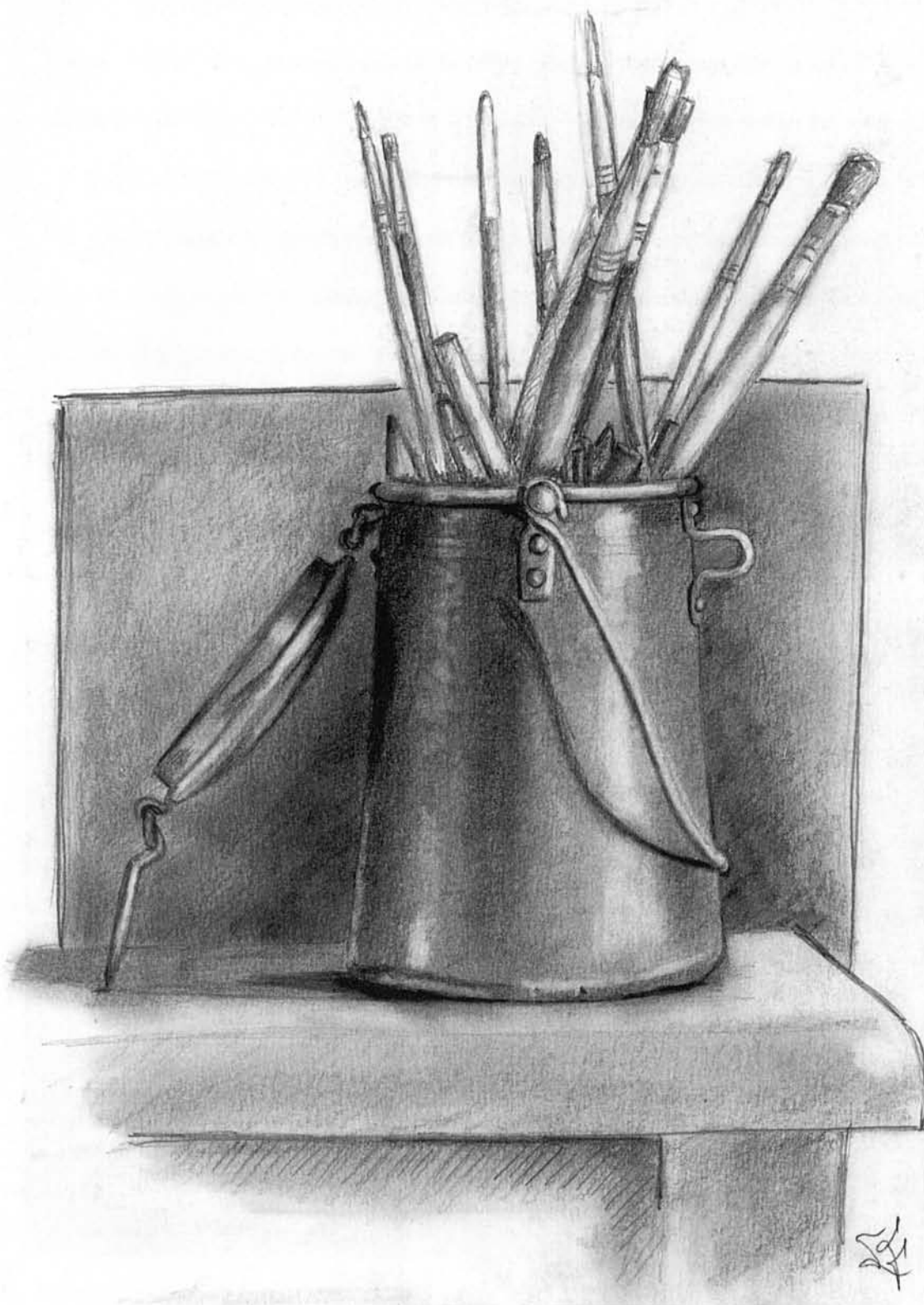
(*Inèdit. Especial per a S'Esclop*)

Lluís Maicas

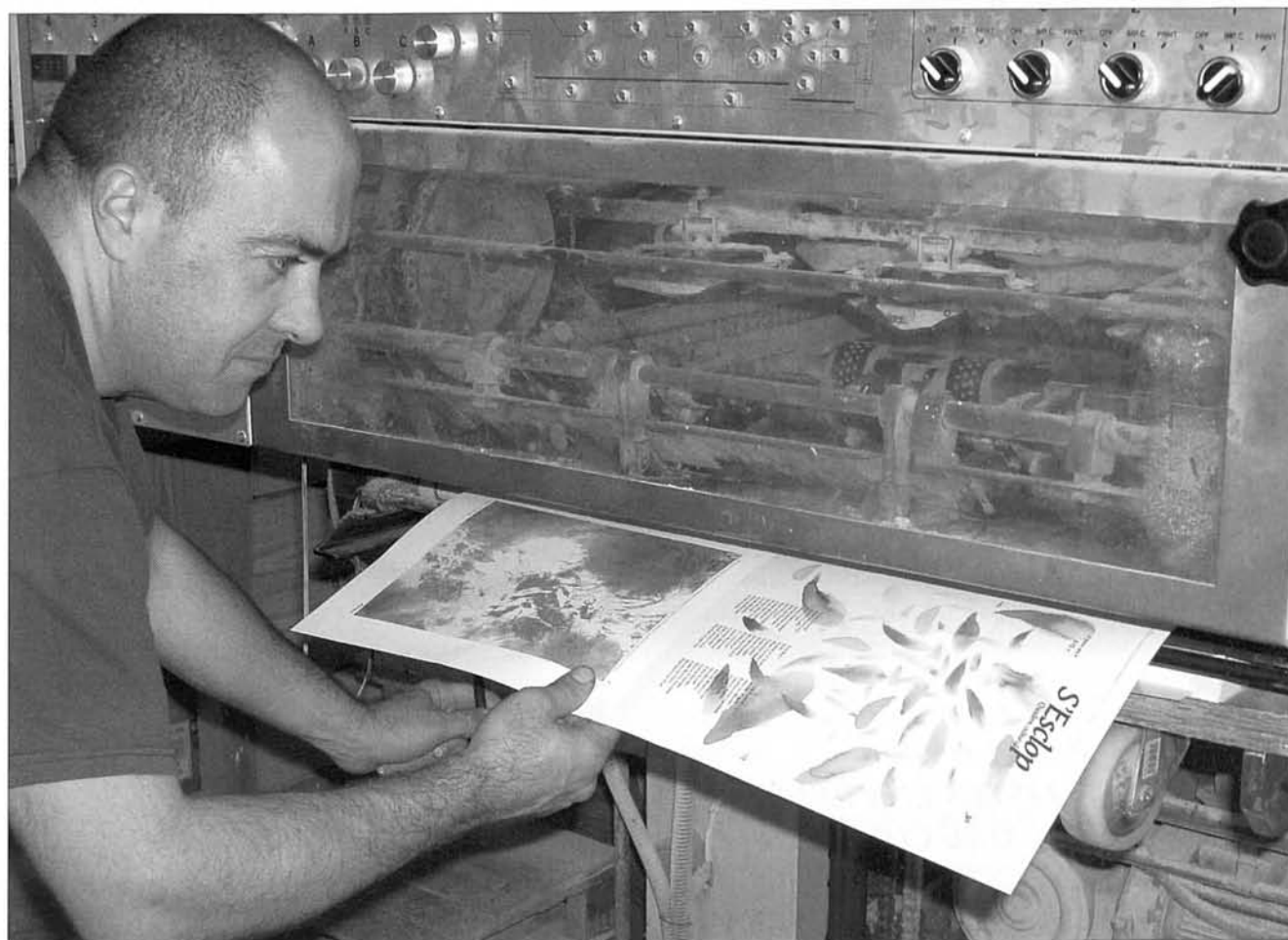
novembre/desembre 2006

Fotografia de **Robert**

Lluís Florenc

L'impressor Carlos en el moment de fer S'Esclop, fotografia de Miquel J. Servera

S'Esclop

Apartat de Correus 5222
07011 Palma (Mallorca)

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Sr. / Sra.....

.....DNI.....

Adreça.....núm.....pis.....

Codi postal.....població.....

Telèfon.....E-mail.....

Em subscric a la revista **S'Esclop**, al preu de 13,50 euros de quota anual. Podeu presentar els rebuts a l'entitat bancària d'estalvi que indic a continuació i a la qual deman que els accepti i els carregui al meu compte:

Banc/Caixa.....

Signatura

Agència/oficina.....

DC.....compte / llibreta ta.núm.....

Joan & Pedro

ES TALLER

*CANVI D'OLI
ESPECIALISTES EN FRENS
CÀRREGUES D'AIRE CONDICIONAT
POSTA A PUNT DE MOTOR
EQUILIBRATS I PNEMÀUTICS
FRENÒMETRE (ITV)
LI PASSAM LA ITV
SENSE CITA PRÈVIA*

Telèfon i fax 971 75 53 65
C/ General Riera, núm. 28, baixos
07003 Palma
Servei de carretera 24 hores
telèfon 971 47 15 38
www.comercialmallorca.com

I ara renta-cotxes

Al vostre servei sempre!

- Neteja personalitzada i completa
- Sistema ecològic i antiretxades

Ens trobareu a

AUTORENTAT *Joan & Pedro*

Carrer Bartomeu Pou, núm. 50 - 07003 Palma
telèfon 971 - 75 53 65

SAGITARI

llibreria

Llibreria especialitzada
en poesia

www.llibreriasagitari.com

*Entri a la nostra web i conegui els
serveis que posam a l'abast dels
interessats en Poesia i Literatura*

- Llistat per autors o títols
- Llistat de novetats i incorporacions al nostre fons
- Informació telefònica:
971 73 06 08
- Informació i comandes per fax:
971 28 33 88
- Informació i comandes per correu electrònic

xabraham@teleline.es

Servei de venda amb lliurement
contra reemborsament

Servei de recerca de títols
de qualsevol especialitat

*Carrer de Joan Miró, 62
07015 Palma de Mallorca*

Pàrquing a 50 metres

MIQUEL ÀNGEL LLADÓ RIBAS (Palma, 1958) és llicenciat en Filologia Catalana, treballa a l'Administració autonòmica i té tres fills. Fins al moment, ha publicat les següents obres: *Bagdad, un conte desfet* (1992), *Deu contes ecològics* (1995), *Jardí de quarantena* (1999), *Illa de Corberana* (2000), *Antull de tu* (2001), *L'inquilí del gel* (2002), *Reivindicació de Jane* (2004), *Tocar mare* (2004), *Poemes de la piscina* (2005) i *La volta celeste* (2006). A més dels seus treballs en prosa i poesia, és col·laborador habitual de la premsa local i de revistes especialitzades amb cartes i articles sobre temes d'actualitat, entre els quals destaquen els publicats en defensa de la igualtat en drets entre homes i dones com a portaveu del Grup d'Homes contra la Violència Masclista.

-La presentació del teu darrer llibre de poemes, "La volta celeste", fou un vertader èxit d'assistència. A què creus que és degut aquest èxit mediàtic?

Doncs no ho sé cert. És vera que som una persona a la qual li agrada tenir cura de les presentacions, ja que d'alguna manera, i al meu parer, equivalen a l'exposició pública d'allò que durant un cert temps has congriat en el més íntim de tu, dedicant-li esforç i temps i manllevant molt sovint hores a la son. També crec que és perquè tenc molts i bons amics, en aquest sentit em consider una persona molt afortunada, que rep molt i bo de les persones que m'envolten. I finalment voldria creure que l'obra en si suscita un mínim interès entre els lectors, ja que si no fos així crec que ni comprarien els llibres ni, per descomptat, es moles-

vençut que això es pot fer d'una manera estètica, sense renunciar als paràmetres que tenen a veure amb l'afectivitat o la tendresa. Fa uns anys, escoltava un programa de ràdio que sempre començava amb la mateixa frase: "Cercau la bellesa perquè és l'única protesta que mereix la pena en aquest absurd món". Doncs, alguna cosa d'aquestes intent a l'hora d'escriure, una altra cosa és que sempre me'n surti com voldria...

-La teva obra i tu, sou la mateixa cosa?

Aquesta és una bona pregunta. Crec que, efectivament, hom pot trobar una bona part de mi en la meva obra. Fins i tot hi ha qui opina que tal volta això és massa evident, i potser tengui raó, no ho neg. En tot

"Allò que em va impulsar a escriure poesia va ser la necessitat d'expressar vivències i de comunicar-les"

tarien a assistir a les presentacions. En tot cas m'alegra molt poder reunir tanta gent al voltant d'un acte com és l'aparició d'un llibre, i m'agradaria que sempre fos així, especialment pel vessant humà que això comporta, més enllà fins i tot de les connotacions estrictament literàries, si és que ambdues coses poden separar-se.

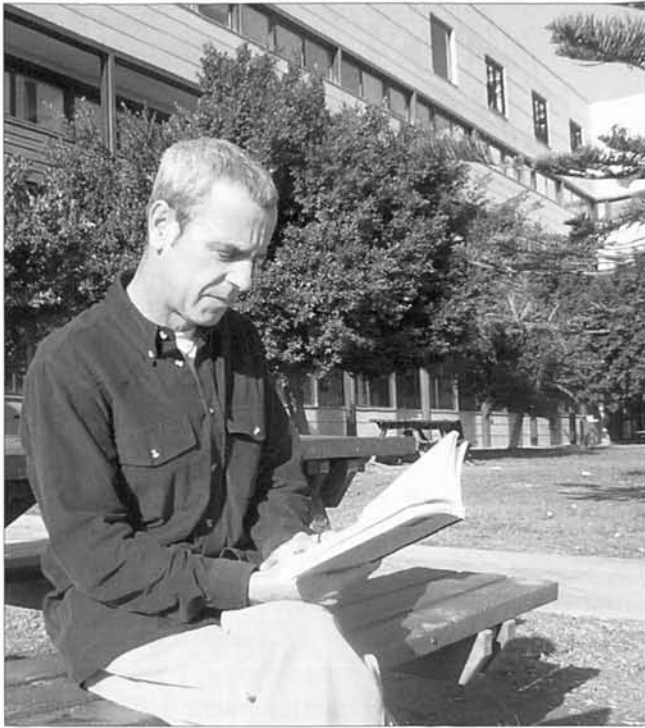
-A banda de la poesia, has escrit també llibres de narrativa per a infants i per a adults. Tot i així, et consideres poeta?

Sí, la veritat és que em sent a gust amb aquesta etiqueta, si li vols dir així. Concep l'escriptura com la recerca de la bellesa mitjançant l'expressió del sentiment. Aquest pot adoptar sovint formes no necessàriament líriques, com ara la denúncia o la vindicació dels drets més elementals, per exemple. I estic con-

cas, les meves obres, especialment els llibres de poemes, han estat escrits en uns anys de la meva vida en què m'han succeït fets que potser no m'esperava i que he hagut d'afrontar de la millor manera possible. En aquest sentit, tal volta la poesia m'hagi servit per dir o expressar coses que, d'una altra manera, no hauria estat capaç, si més no d'una manera tan directa i clara com intent fer-ho en els meus poemes. Però sí, m'atreu la idea d'esdevenir algun dia Mr. Hyde, això que en diuen l'*alter ego*, no t'ho negaré. De moment, però, em sent molt a gust amb la roba de Dr. Jekyll, aquesta és la veritat.

-Per què escrius?

Perquè m'agrada, simplement. I crec que també per la necessitat de comunicar, de dir coses. Som una persona tímida i l'escriptura m'ha ajudat molt en

aquest sentit, ja que m'ha permès arribar a persones a les quals, d'una altra manera, no hi hauria arribat mai. I també un poc per evasió, per intentar analitzar la realitat des d'un altre caire diferent al qual estam acostumats. De vegades succeeix que, sense esperar-t'ho, trobes en un vers o en una línia una mica de llum, una espurna de veritat o una insospitada revelació, alguna cosa semblant a la màgia, i només per aquesta sensació ja ho paga afanyar-se en l'intent.

-I per què ho fas en català?

La pregunta del milió. No, és broma. La gent que em coneix sap que no som gaire amant dels dogmes, ni tan sols dels lingüístics. Potser no som allò que se'n diu un excel·lent patriota, si ser patriota significa tancar-se en determinades postures o credos, i no voldria que ningú malinterpretàs les meves paraules. Concep les llengües, totes, com a vehicles de comunicació, com a parts d'un ecosistema ric i variat al qual pertanyem i on ens desenvolupam com a persones. Però el català, indubtablement, és la meva primera llengua, la que varen ensenyar-me els meus pares i la que vaig sentir sempre a ca nostra, d'al·lot, i després també a l'escola, amb els amics, juntament amb el castellà. Ara com ara, em costa molt separar el fet lingüístic del fet sentimental o afectiu, i supòs que aquesta és la raó principal per la qual m'exprés preferentment en català.

-Com s'entra en el món de la poesia?

Supòs que hi ha diverses maneres, l'important és que cadascú sàpiga trobar la seva. En el meu cas puc

dir-te que, com he dit abans, allò que em va impulsar a escriure poesia va ser la necessitat d'expressar vivències i de comunicar-les d'una manera més o menys plàstica, que entràs primer pels ulls i després a través de la sensibilitat, una qualitat que tots els éssers humans posseïm en major o menor mesura. L'important és explorar-la i esbrinar les seves possibilitats, que com més va més t'adones que són gairebé inexhauribles.

-Creus que se'n pot sortir?

Hi ha qui diu que és una mena d'addicció, encara que jo no he arribat a aquest punt. Pensa que, com en totes les coses, s'ha de trobar un punt d'equilibri, vull dir que el poema no t'ha d'arrossegar a tu, sinó que ets tu qui l'has de controlar i n'has de saber conduir les regnes. Ja sé que això és molt bo de dir i més difícil d'aplicar, però crec amb fermesa que la poesia duu implícita una part important de contenció, de gust per la mesura. Això ja ho varen descobrir els poetes clàssics, els grans precursors, i crec que en el que és fonamental les coses no han variat gaire fins als nostres dies.

-A quin tipus de lector adreces els teus versos?

A tothom que els vulgui llegir. Si m'ho permetes, et contaré una anècdota. Amb motiu de la presentació del meu darrer llibre, *La volta celeste*, un bon amic meu em va dir que el tipus de públic que hi havia a les meves presentacions només l'havia trobat als *pubs* anglesos, en el sentit que era molt variat i divers. M'enorgulleisc sanament d'aquest fet, d'aplegar - o d'intentar-ho, si més no - sota el paraigües de la poesia una munió de persones que en molts casos tenen ben poc a veure les unes amb les altres, sense que això sigui per a res un fet negatiu, sinó més aviat tot el contrari. Crec en la universalitat de la literatura, que no és altra cosa que tocar la fibra del sentiment, aquest portelló que tots tenim en algun indret del nostre cor i que espera que alguna cosa o fet en badi les portes per tal de mostrar allò que hi ha al seu interior.

-Quin paper juga la mètrica i la poesia formal dintre de la teva concepció poètica?

Ara com ara, em sent més a gust amb el vers lliure, aquesta és la veritat. En una ocasió i parlant de la meua poesia, Pere Rosselló Bover, a qui admir com a persona i també com a estudiós de la nostra literatura, va dir que en algun moment fregava "perillosament" la col·loquialitat i el prosaisme. I segurament té raó, ja que sovint defuig conscientment tot artifici innecessari en benefici d'una comunicació amb el lector tan

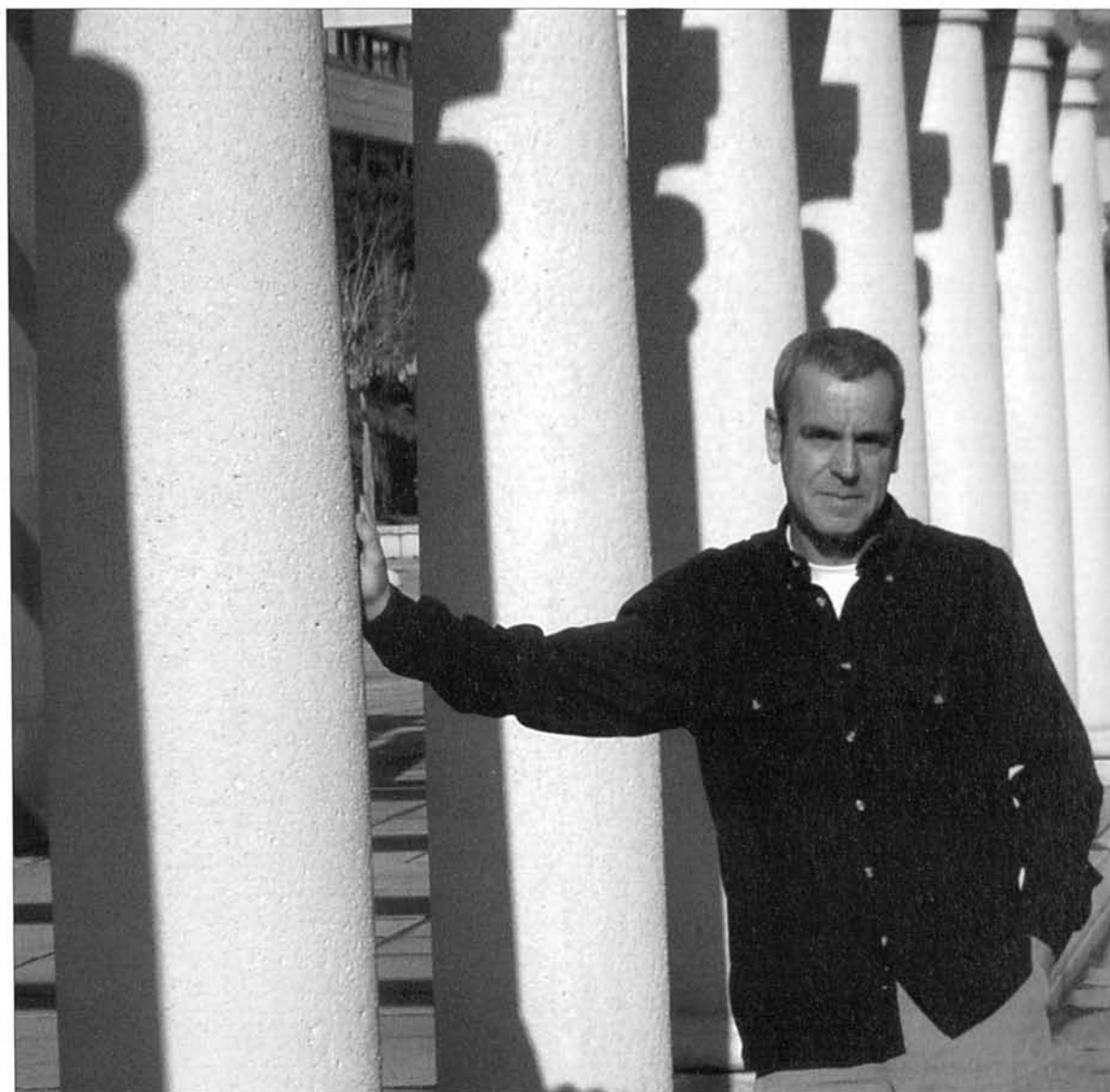
planera i directa com sigui possible. Això no obstant, crec que en els meus darrers llibres, especialment a partir de *Poemes de la piscina*, hi ha una major preocupació formal, ja que intent cercar una certa síntesi, en el sentit d'explorar, fins allà on sé i m'és possible, les possibilitats dels mots que, d'altra banda, són il·limitades.

-Contra què s'ha de rebel·lar la poesia?

En primer lloc contra el conformisme. És clar que no canviarem el món amb els nostres poemes, però tal volta ajudarem a tenir-ne una visió una mica diferent, baldament només sigui durant l'instant en què dura la lectura o el gaudi d'un vers. D'alguna manera, aquests, els versos, són comparables a la visió d'un estel fugaç: la seva contemplació és breu, però ens deixen un pòsit de llum i de bellesa que roman a les nostres consciències i que ens ajuda a il·luminar par-

cel·les de l'ànima on fins aleshores només regnaven la fosca i la confusió. En segon lloc, s'ha de rebel·lar també contra l'avorriment. Sempre he pensat que els poetes en general hauríem de fer un esforç per trencar determinades dinàmiques excessivament endogàmiques i fer que els nostres versos arribin al comú de la gent, al ciutadà corrent. I en tercer i últim lloc, contra la vulgaritat, entesa aquesta com la banalització de molts dels aspectes de la nostra existència en una societat on s'ha acabat imposant allò de "tant tens, tan vals". Insistesc, tal vegada no canviarem el rumb de les coses, però val la pena encendre petites espelmes que ens ajudin a albirar un horitzó d'esperança enmig del mar de dubtes per on transcorre la nostra existència.

Text i fotografies de **Josep Pizà i Vidal**

Miquel Àngel Lladó Ribas

= Solitud =

Lletres: Maria Oleart.-

Música: Fina Palau.-

(Slow-Rock)

Ver

M'engança i em

Piano

Mi7 Lam

dei-xa qual-sevol mort que pas-sa. Conti-nuo cremant dinsel somni i naba-

Rem Lam Mi7

table. Abaixo les mans que im-plo-ra-ven i veiq com es

Lam La7 Rem

van re-ne-axint. Un dia pot-ser, el desiq se'm farà pal-
 pa-ble pero lla-vors, el meu anhel ja serà cendra, Pero lla-
 vors, ja serà cendra el meu an-hel.

Fi

al ~~S~~ i ~~F~~

ORQ.

Solitud

M'enganxa i em deixa
 qualsevol mort que passa.
 Continuo cremant
 dins el somni inabastable.
 Abaixo les mans que imploraven
 i veig com es van renegrint.
 Un dia, potser;
 el desig se'm farà palpable
 però llavors,
 el meu anhel ja serà cendra.
 Però llavors,
 ja serà cendra el meu anhel.

Maria Oleart
 (Barcelona 1989)

FINA RODRÍGUEZ PALAU (Sant Sadurní d'Anoia).
 Des de 1971, resideix a Barcelona. Com a cantautora *hippy*
 i pacifista, al llarg dels anys 1972-1978, va participar en el
 moviment clandestí antifranquista. Guardonada per musicar
 un text poètic amb el I Premi «Caterina Albert i Paradís»,
 també n'ha musicat de propis i poemes de David Jou i
 d'Assumpció Forcada, amb qui col·labora en recitals poèti-
 co-musicals (en emissores de ràdio, universitats...) que l'han
 portat fora (Alemanya, Finlàndia, Argentina, Rússia i
 França). Fidel a la terra que la va veure néixer, en el seu pri-
 mer poemari, *Manty*, ens ofereix poemes on les vinyes i el
 raïm són els protagonistes dels seus anys d'infantesa; ho fa
 amb la mirada d'una dona lluitadora, compromesa i valenta,
 que a les paraules afegeix sentiments i pensaments, que ens
 fa reflexionar i ens dóna la mà en el camí de la vida i ofe-
 reix, per mitjà de la seva lectura, una companyia intel·ligent

II- No basta amb ser poeta.

Un ho ha de creure -que ho és-
 I ho ha de fer creure als altres.
 Ens hem d'enviar les ganes
 De canviar el verb acaronar
 Pel de masturbar
 I ens hem de situar més amunt
 Que la resta de la gent.
 Desfressam els nostres sentiments
 Amb les paraules més belles
 -que a alguns els hi costen hores de recerca
 en diccionaris tragicòmics-
 quan realment el que voldríem
 és besar els llavis que sols ens fan cas
 (i encara)
 mentre els mostram el nostre art
 en antres plens de fum i alcohol
 i botelles de perdició.
 No basta amb ser poeta,
 El fotut és que el càrrec
 Du implícit un posat
 Que ens hem d'esforçar en mantenir
 I fingir que per a nosaltres
 Escriure és patiment,
 I tant ens ho deim
 Que a la força ho hem hagut de creure.
 I resulta que ens amargam
 I vessam sobre el paper

Moltes dosis de patetisme
 I qualche paraula mal copiada
 Dels veritables conradors de poesia.
 No basta amb ser poeta,
 Perquè les paraules no esdevenen llavis
 Ni sexes de nímfules
 (amb el permís d'H.H.)
 sinó que continuen essent paraules
 i els llavis els besen altres llavis,
 que per això tenen la mateixa condició
 i no són paraules ni sexes.
 No basta amb ser poeta,
 I enllaçar versos,
 Mentides,
 Un darrera l'altre.
 Ho hem de fer creure als altres,
 A les dones guapes de les cues del cine
 I als que no ens entenen
 -sempre aferrat al quadern i a la ploma-
 als altres que se'n foten
 de si som poetes o ho deixam de ser
 mentre no els hi toquem els collons
 ni els hi llevem amb les paraules
 els llavis dels seus llavis,
 l'única poesia pura.
 No basta amb ser poeta.

Sebastià BennasarDel seu poemari inèdit *Equacions en el mar Àrtic*Escultura de **Bernadí Homar**

Fotografia de **Josep Manuel Valverde**

Dona a la platja

Asseguda, llunyana,
 les cames allargades, lleugerament enlaire,
 recolza els peus a la balustre de marès de la terrassa.
 Mira cap a la mar.
 La mirada li fa llampades esparses a la sorra.

Una teranyina reflecteix el sol, la mira.
 Les guspies salten, com peixos petits, plenes de vida,
 un miracle de llum que enlluerna.

Escolta una veu, capta la seva atenció.
 La veu també gaudeix d'una bellesa efímera.
 Veu i teranyina s'esvairan
 amb l'arribada de l'ombra de la parra.

Vol mantenir, tot el temps que sigui possible,
 la trobada:
 el temps del frec de llum
 i el ressò de la veu a l'oïda.
 No gosa tombar el cap,
 perllonga un dinar escàs,
 el cafè fred i l'escalfor del resol.

Continua escoltant i sentint aquella veu,
 l'emissor de la qual s'estima més no conèixer.
 Ni tampoc l'interessen les paraules,
 el fil de la conversa
 o la profunditat dels pensaments comunicats,
 només la remor,
 la mètrica,
 l'assossec i el desassossec de la veu,
 la música de les coses i els éssers,
 la llum que ronda canviant,
 i l'ombra,
 el sol i la mar teixint la partitura
 d'una sonata d'estiu que s'acaba.

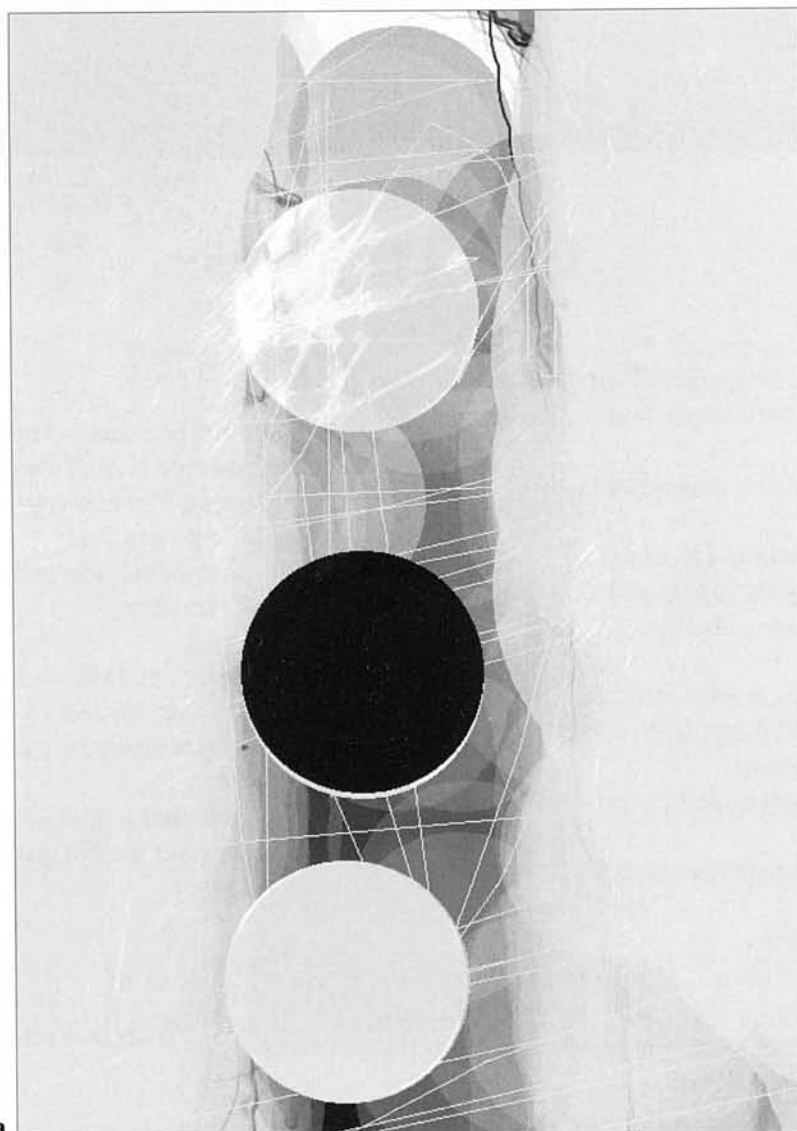
(Inèdit)

Maria Victòria Secall

Així com cell qui en lo somni·s delita
e son delit de foll pensament ve,
ne pren a mi, que·l temps passat me té
l'imaginar, que altre bé no hi habita.
Sentint estar en aguait ma dolor,
sabent de cert que en ses mans he de jaure,
temps d'avenir en negun bé·m pot caure:
aquell passat en mi és lo millor.

Quins tan segurs consells vas encercant,
cor malastruc, enfastitjat de viure?
Amic de plor e desamic de riure,
com soferràs los mals qui·t són davant?
Acuitat't, doncs, a la mort, qui t'espera,
e per tos mals te allongues los jorns:
aitant és lluny ton delitós sojorns
com vols fugir a la mort falaguera.

Ausiàs March

L'eclipsi
Tudanca

Raimon, vist per Nils Burwitz (2002)

RAIMON va fer seixanta-sis el passat desembre.

Molts d'anys!

El «*Xiquet de Xàtiva*», després dels seus 40 anys com a cantautor, ha editat un doble CD, que conté la seva primera actuació a l'Olympia de París (7 de juny de 1966), que, degut a la dictadura franquista i a la censura de l'època, no es pogué editar aquí, i amb el que aleshores se l'havia guardonat (Premi «Acadèmia del Disc» de França), i l'enregistrament d'una altra actuació, la del juny de 1996, en el mateix teatre Olympia de París

“Malgrat el pas dels anys, no he perdut l'esperit de rebel·lia”

Raimon

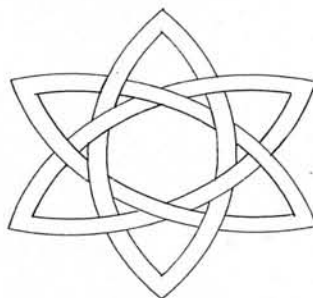
L'ESTRELLA DE DAVID

He mirat massa temps la brillant estrella de David
que corona,
com una finestra oberta a l'infinit,
els poderosos murs de la Seu.
Les ones estrepitoses del sol
em fan veure els blaus, grocs i vermells
dels centenars de peces que componen
aquesta obra única bellugar-se,
talment tenguessin vida pròpia.
En la quieta horabaixa plena
de rutilants interrogacions captives,
veure les làpides gastades de les tombes
amb tot de vides naufragades.
Nobles i grans dignataris
feren esculpir llurs noms
en els millors marbres duts d'Itàlia.
Vanitat i més vanitat.
Imaginaven que el record de llur existència
perduraria a través dels segles.
Veig boiroses xifres.
L'inici d'un cognom,
la fórmula «noble senyor»...
Fregadís de passes que tot ho ha esborrat.

LA NAU ENFONSADA

Tenc els ulls plens de pinedes i alts penya-segats
de tramuntana.
De nit he somniat fades blancdeneu
i encisadores al·lotes de llavis vermellcirera.
En dies sense núvols baixàvem a la cala
per guaitar la silueta enfonsada
d'un gran vaixel ple d'àmfores i monedes d'or.
Els pescadors dels voltants explicaven
que aquells que saben veure més enllà
el trobaven navegant per l'interior obscur de les aigües
amb tots els seus guerrers dempeus
i altes veles inútilment desplegadas.
És la fantasia que em parla
com les tecles d'un invisible piano!
Aquest el vaixell davant dels ulls,
emergint formidable del fons obscur de la cala
quan se senten les òlibes en la distància.

Miquel López Crespí

(Del poemari
El cant de la Sibil·la
Premi «Jaume Bru i Vidal»
de Ciutat de Sagunt 2005,
publicat per Ed. Brosquil,
València, febrer de 2006)

(...) **L**a lenta elaboració del poemari *El cant de la sibil·la* ve de molt enrere. Concretament de finals dels anys noranta. Aquest poemari és germà d'un altre encara inèdit que es titula *Calendaris de sal*. Ambdós llibres es van congriant a poc a poc després de la mort del pare, Paulino, a mitjans dels anys vuitanta, i la d'un oncle meu que havia estat com un pare, l'oncle José López, l'any 1998. Mai com en els instants de la mort, de la concreta desaparició física d'aquestes dues persones que tant han significat -i signifiquen encara!- havia copsat la relativitat de la vida, del nostre pas efímer per la terra. Per tant, en ambdós poemaris hi ha la presència constant del pas del temps sota la vigilància immisericorde de la Mort planant sobre cada una de les nostres accions. Romandre dies i nits al costat de les persones que més estimes sabent que no pots fer res per a impedir-ne la desaparició física és un trauma que pateixen la majoria dels humans. Són els moments en què la persona, en aquest cas el poeta, constata la fugidesa del temps, com els anys s'han fet fonedissos i, veient com desapareixen els éssers que més has estimat, s'adona, com en una pel·lícula que de sobte passàs a velocitat vertiginosa pel teu cervell, de la possibilitat cada vegada més propera que ell també serà engolit per l'huracà dels calendaris. Obsessió per la fugida del temps, omnipotència de la presència de la mort, nostàlgia per la innocent felicitat de la infantesa, els estimats records que habiten fins a la teva desaparició física en el racó més amagat del teu esperit. I el dolor, sempre el dolor, planant com un insaciable voltor per damunt els dies que s'escolen de manera irremeiable...

Miquel López Crespí

A la mare-Mallorca

Petita és aquesta terra, com un palmell humà. Però a la gent que viu en ella més gran no els hi és necessària.

De pedrenya és el seu si, però alimenta i cria gent forta i eterna. Aquesta terra ha alimentat les flors que jo ara duc a les meves mans. Elles tremolen i resplandeixen amb els colors de l'Edèn. Amb la seva bellesa no terrestre jo retré homentatge, col·locant-les al si d'una mare. Mare que abandona el món terrestre, una mare desconeguda per a mi, una mare de Mallorca.

Perplex i silenciós camino en aquesta llar. Davallo humiliant la mirada i lentament poso les meves flors. Una mare cansada se'n va d'aquest món. Jo no conec la seva edat, però segurament ha vist els seus néts, néts tenir. No conteu els anys, per favor, aquí a Mallorca es viu així, llarg i amb molt d'amor. I sí poden les mans d'aquesta dona parlar, les cansades i curoses mans!

No se sap quant d'amor han repartit, quants de pans han amarat. Amb tals mans les dones de Mallorca crien els seus fills i broden les seves randes. I quines cases ha ordenat la mare de Mallorca. Amb tanta destresa i precisió alineada puntada rere puntada i broda la seva vida generació rere generació. I de nou aquelles mans caven aquesta terra i ella dona a llum fruites, flors i blat, llet i mel- I quins guisats creen - tots arts bells. I amb quant amor i cordialitat estan plens quan els lliuren als seus homes. I si no hi fossin aquestes mans, els homes de Mallorca no tornarien de la mar, no cultivarien els seus raïms, no abocarien el seu vi límpid!

Ai.....mans maternes, mans femenines! I que fortes són! Jo estic segura que Mallorca no hagués existit si no fos per aquesta força. Ella connecta i subjecta el passat amb el present, tradicions i costums amb el Nou Temps!

El meu nom complet és Vladimira Psycheva Peeva; sóc de Bulgària, he nascut el 21/05/1990, ara tenc 16 anys i he acabat el 4t d'ESO a l'IES de Santanyí. Enguany faré 1r de batxiller a l'institut de Felanitx. Fa cinc anys que visc a Mallorca i escriure per mi és una bona manera d'expressar el que sent.

Vladimira Psycheva Peeva

Que descansin ara aquestes mans maternes cansades, elles s'ho mereixen. I passaran en el temps, però la bellesa creada per elles quedarà. I en aquest sentit, tant de bo no hagi commogut la morta i els seus parents. Silenciosa i humil més que mai abandono aquesta llar. M'inclino fins a la terra davant tu, mare de Mallorca, perquè tu ets la Santa d'aquesta petita i pètria terra.

I a defora de nou m'empunya la vida, el Sol vigorós no enlluerna. El vent tendre agafa els meus cabells. Jo absorbeixo la vida més sàvia i bona que abans. Com pots no estimar aquesta terra robada del mar. I com pots no tornar-hi una altra vegada i una altra vegada. I de nou encalentic l'ànima teva submergint-te en l'encant de Mallorca.

Mallorca està viva i jove. Heus aquí nina amb faldó dispersat i cabells espargits pel vent. I el blau juganer dels seus ulls. Ulls que han recollit tota la moixaina de la mar i blau cel. I vet aquí un nin - camina somrient i orgullós. L'amor uneix els joves i els guiarà a través del temps endavant i travessaran els anys de la seva vida - perquè hi hagi Mallorca.

I en aquest sentit, tant de bo no hagi commogut la llum del nou dia. No, probablement no ho he fet. Perquè jo sóc ja part d'ella, de la meua Mallorca.

Proví del seu pa, beguí de la seva aigua - la duc a la meua sang! Cantí i em divertí amb ella - la duc a l'ànima! Besí les seves mans de Santa i vegí l'amor en els ulls dels joves - la duc per sempre més!

Em despertí i vegí... vegí la matinada, vegí el nou dia, el dia següent i el següent i el següent...

I sé que hi ha futur, creat per les mans fortes de Mallorca, futur adornat amb corona de flors, flors del si de mare-Mallorca!

Vladimira Peeva

**POR MÁS PODEROSO QUE SEA
EL QUE AGRAVIA, DEJA ARMAS
PARA LA VENGANZA**

*Tu, ya, ¡oh ministro!, afirma tu cuidado
en no injuriar al mísero y al fuerte;
cuando les quites oro y plata, advierte
que les dejas el hierro acicalado.*

*Dejas espada y lanza al desdichado,
y poder y razón para vencerte;
no sabe pueblo ayuno temer muerte;
armas quedan al pueblo despojado.*

*Quien ve su perdición cierta, aborrece,
más que su perdición, la causa della;
y ésta, no aquélla, es más quien le enfurece.*

*Arma su desnudez y su querella
con desesperación, cuando le ofrece
venganza del rigor quien le atropella.*

Francisco de Quevedo

**PER MÉS PODERÓS QUE SIGUI
EL QUE AGRAVIA, DEIXA ARMES
PER A LA VENJANÇA**

Procura, oh Poderós!, ser primmirat
en fer-li al fort i al defallit ofensa;
que si or i argent li lleves, sens defensa,
el ferro que ell poleix li has deixat.

Deixes espasa i llança al malfadat,
i poder i raó en què et port vèncer;
no té el poble dejú a la mort temença;
armes resten al poble despullat.

Qui es veu perdut, alhora ja avorreix,
no la perdició, la causa d'ella;
eixa i no aquella, és més qui l'enfureix.

Arma sa desnuesa i sa querella
desesperadament, quan li ofereix
venjança del rigor, qui l'atropella.

Versió de **Rafel Bordoy**

De *Sonets transcendentals*, de Francisco de Quevedo; publicat dins la col·lecció «Clàssics del Gall», per EL GALL EDITOR, Pollença, 1ª ed. maig de 2005, amb *Pròleg* de Francisco Díaz de Castro (2005) i *Llindar* de Josep Maria Llompart (1994). Els sonets en castellà són de *Poesia original completa* de José Manuel Blecua

La personalitat de **FRANCISCO DE QUEVEDO Y VILLEGAS** (Madrid 1580-Villanueva de los Infantes 1645) és una de les més brillants i inquietants de la literatura castellana de tots els temps. Intel·ligent, culte, esgrimista, mal lletat i perdonavides, tocat d'arribisme polític (i antisemita: s'adreçava a **Felip IV** amb una *Execració* demanant l'extermini genocida o amenaçava el rival **Góngora** de manera patibulària), hi ha un punt en el qual tothom coincideix: era un extraordinari escriptor i un immens poeta. Ningú com ell, i potser el seu contemporani **Villamediana**, ha donat mostres semblants d'arrogància quan desafia la mort en la poesia amorosa. I ben pocs han sabut, com Quevedo, exercir una crítica despietada de les baixeses humanes. Era un mal enemic.

El poeta **Rafel Bordoy i Pomar** (Alcúdia 1936) fa temps que esmerça enginy en la traducció dels sonets de Quevedo que més l'abellen. Vaig conèixer en Rafel Bordoy a can **Josep M. Llompart**, devers el 1992 o el 1993, alguns mesos abans de la mort d'en Pep Maria, amb motiu d'haver sotmès, Bordoy, una primera sèrie de deu sonets de Quevedo a la consideració del mestre, que volgué prologar-los. Van sortir en edició de luxe, amb tiratge limitat de 125 exemplars, aquells *Sonets transcendentals* (1994), acompanyats per sengles reproduccions de gravats de l'**Arxiduc** i una nota liminar de **Felicià Fuster**, que venia a ésser l'*espònsor* de la publicació, per dir-ho amb llenguatge à la page o fashionable. Ara Bordoy ha eixamplat el nombre de sonets i, amb el mateix títol, ha afegit tretze peces més a la xifra inicial de deu, publicant el volum a la col·lecció **Clàssics del Gall**, amb el número 2.

Jaume Pomar (de l'article *Quevedo en català* (9 de juliol 2005))

*Se casto ao bom Joseph nomea a fama,
só porque lá no meio da sua idade,
único exemplo foi da castidade,
de cujo nome o santo autor o chama;*

*se mais naon fizo que fugir da dama,
lançando a capa co suma honestidade
nas taon inimigas maons que à sua vontade
lhe quiseram forçar na branda cama,*

*melhor, Raimundo, a fama casta é vossa,
pois que naon só fugis da que vos segue,
mais também da que segue ao Rei furiosa.*

*Ele lançou a capa à que o persegue;
vós, pela naon olhar na luxuriosa
maon, a lanças no mar onde navegue.*

Francisco de Quevedo

Si cast del bon Josep en diu la Fama
tan solament perquè en la seva edat
únic exemple fou de castedat,
virtut que en ell el sant autor proclama;

si no féu més que defugir la dama
llançant la capa amb summa honestedat
a aquelles mans hostils que voluntat
tenien de forçar-lo al llit infame,

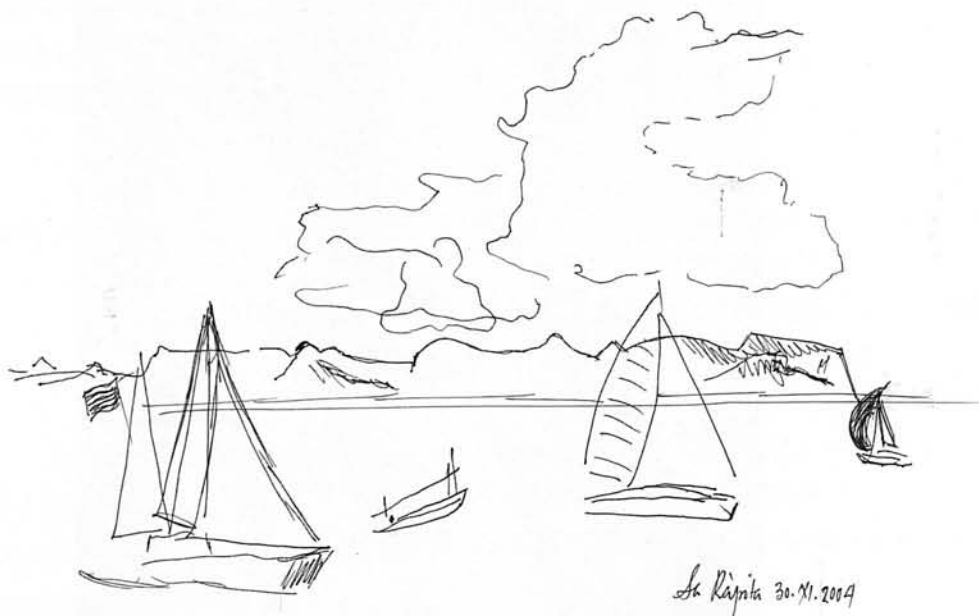
Ramon, vostra pureza és més famosa:
no sols heu fuit de qui vos ha seguit
ans de qui el Rei seguia furiosa.

Josep llançà la capa, perseguit;
vós, per no dar-la a mà luxuriosa,
l'heu llançada a la mar i hi heu partit.

Traducció de **Gabriel de la S. T. Sampol**

FRANCISCO DE QUEVEDO compongué un sonet en portuguès (que reproduïm aquí) i dos en italià (un d'amorós i un de satíric contra Richelieu). El sonet portuguès, dedicat a sant Ramon de Penyafort, fou titulat per l'editor: "Al certamen en la canonització de sant Ramon, en què hom va manar que es lloàs la castedat del sant quan va deixar el Rei [Jaume I] perquè no deixava la seva dama i, per fugir-ne, va llançar la capa a la mar i hi navegà damunt. Hom va manar que el sonet fos en portuguès i que comparàs la castedat del sant amb algun dels patriarques de l'Antic Testament". El certamen esmentat tingué lloc a Lisboa el 1601. Tot i no ser de les obres mestres del poeta i malgrat una rima falsa (com a castellanoparlant, en els tercets confon la o oberta i la tancada i la essa sonora i la sorda), el sonet és abonable i, si més no, curiós.

Gabriel de la S. T. Sampol

Esbós de l'illa de Cabrera, des de Sa Ràpita, Joan

Poema d'algues

On és la quietud espessa, ofegosa
i lànguida que panseix quan només brillen
blaus amb tons de calma?

Del llindar del mutisme arriba -poderós-
el mestral, alçant escuma fins esborrar
el cos de la platja.

Gemecs de fustes surten del cansat llait
per perdre's enllà el cim aigualós, irritat,
de cada muntanya.

La mà al timó i el cor polsant són tot i són
part del desig de sobreviure al temporal
de les flors salades.

Xops i decidits fem cacarrells de somnis,
intentant apaivagar la por de les hores
farcides d'absències.

Parlam, sense paraules, de les nostres coses.
Hi ha brogit, hi ha esquitxos... i les veus van minvant
com llums de capvespre.

El vent s'enrabia i assadolla les ones
que engreixen, xiulen i creixen fins fer-se immenses
sepultures blanques.

Suren pètals de gran dia. Sura el rem a
la deriva. No passa, encara, cap gavina.
Poema d'algues.

(Inèdit)

Julià Obrador i Perelló

Sa Ràpita, 20 de novembre de 2006

L'esbart

Ara cal omplir d'ocells el cel obert.

Migraren els esbarts il·luminats
per espelmes enceses de solposts
habituals -que llavors no veneràvem
fondejats al port on el costum
era encara un bolígraf ple de tinta.

Migraren els ocells. Els aeroports
quedaren plens de pols de totxo vermellenc,
espargit sense demble a les sales desertes,
sense aquell deliri de l'espera.

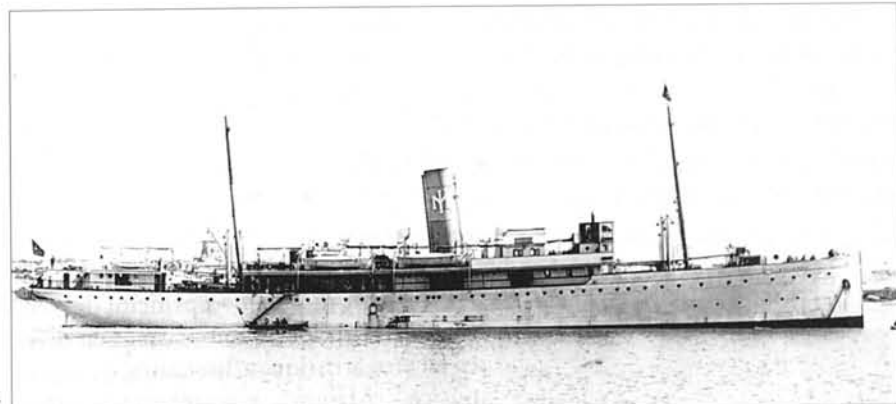
No tornaran els ocells sobre els estanys,
ni el moment precís del vol miraculós
de l'amor aixecat de l'aigua soma.

No tornaré a esbutzar calladament
el ventre llampegant de l'avió
que et menava entre ocells forassenyats.

Migraren els ocells i l'horitzó
és un esbart sagnant de plomes roges.

(d'*Al cor de la Balena*, inèdit)

Jaume Oliver

Vapor Mallorca

ESPELMES L'ALBA

L'educaren dins una estricta moral que li va permetre, des de ben petit, diferenciar el bé del mal, amb tanta precisió i rapidesa com aprenué a distingir, d'una sola ullada, el temps exacte que trigaria a cremar un ciri segons la seva mesura.

Quan era petit, a la tenda, sols es venien espelmes i ciris. La profunda fe en el Crist de l'església del costat era tan gran que podien viure únicament d'això. El pare tenia les espelmes escrupolosament separades en funció de la seva llargària. L'impressionaven aquells ciris llargs, de metre, que es venien molt poc, però que quan ho feien despertaven la seva reduïda imaginació: sempre pensava en un gran pecat per redimir o en un gran miracle per agrair, i observava al comprador amb insistència per esbrinar qualsevol detall que li donàs la informació.

Quan era adolescent va aconseguir dominar l'art d'endevinar quin tipus d'espelma compraria la persona que entrava: les velles beates sempre compraven espelletes de pam; les dones de dubtosa reputació les compraven més curtes i amples, d'aquelles envoltades d'un recipient vermell com la seva passió desmesurada; les mares de família els compraven llargs i prims; si eren estrangeres es decantaven per les espelmes de color blanc immaculat; els homes sempre compraven els ciris més gruixuts; i els capellans en demanaven de tota casta.

- *La teva vida -li deia el pare- és com un ciri. Sols Déu sap quin tipus de ciri és i quan trigarà a consumir-se. Queda't ben dret, no et tombis, no et col·loquis devora el vent del mal per a que no es cursi la vida que Déu t'ha dat.*

Sempre tenia present aquestes paraules quan s'aixecava del llit el matí. Sabia que difícilment podria sortir d'aquest ideal de vida quan es passava els dies assegut darrera el taulell de la tenda, a la seva vella cadira de bova, ben protegit del món exterior. Encara era jove, acabava de complir els quaranta-tres anys, però per dintre es sentia tan cansat com si n'hagués viscut noranta. Tenia el cansament de la quietud, aquell que fa que les articulacions es solidifiquin amb la pell i els muscles, aquell que manté el cos rígid i l'ànima inflexible, que no deixa elevar els peus més enllà de l'espai just de fer una passa, dirigida, sòlida i certa, aquell que deixa, al rostre, una expressió amarga i tot vessa cap a les espatlles: les galtes gelatinoses, els ulls morts, la boca invertida, el greix dels cabells. Darrerament la necessitat de sobreviure l'havia dut a fer alguns canvis en la seva vida. La fe en Déu s'esgotava, la necessitat de donar llum desapareixia, allò diví deixava d'atemorir, i tot plegat contribuï a la bai-

Francesca Pujol Figuera amb *Espelmes l'alba*, fou finalista en el 1r. «Premi de Relats Breus» de Sant Joan Despi (2006)

xada de les vendes. No podia subsistir de la venda d'espelmes així que es va haver d'esforçar per millorar les coses i va incloure la venda d'encensos i perfums, ídols d'artesanía de diverses religions, pedres i teles, espelmes de tots els colors i aromes, bijuteria, llibres... Llavors la seva quotidianitat començà a canviar: sabia que ell no sortiria de la tenda, però va ser el món, llavors, que entrà en ella: joventes espirituals, belles, vestides de manera provocativa; joves indefinits; dones luxosament vestides. Va perdre la capacitat d'anticipar-se, de controlar el seu món i, sense adonar-se'n, va començar a desitjar aquest estat d'incertesa i sorpresa, a pesar de la por que també li provocava. Després de l'avís virtual del pare, cada matí, arribava un altre tipus de sentiment: el de l'expectativa.

Es passava els matins ordenant la tenda. Mantenien el racó cristià ben diferenciat dels altres i en una posició privilegiada; les espelmes, ordenades per mida i color; els llibres, per temes. Però mentre ordenava, el seu sentiment secret, la seva esperança, el seu espant alhora, era el del desordre, que quelcom entràs a la tenda i destorbàs aquell món perfecte i silenciós. Qualsevol petita variació li bastava, la mirada intensa d'una joventeta, per exemple. I quan no passava res més, quan cap expectativa es complia, llavors creixia

l'ira dins seu. No la volia mirar de cara, a aquesta ira impacient. Tenia massa por de ser dolent, de ser defec-tuós, pervers, corrupte. Quan s'adonava d'això inten-tava ser el més amable possible. Ho feia des de la ser-vidud, però, i el seu intent llavors de ser bo, virtuós, equilibrat i íntegre, es quedava sols, pel client que ho patia, en una demostració antiquada i aferradissa de servilisme.

Ell creia que la seva missió en la vida era treballar enèrgicament per mantenir la tenda oberta. Els pares havien mort i no tenia germans. Era un poc absurda, aqueixa creuada que s'havia imposat a si mateix, per-què sabia que quan ell morís també moriria la tenda, però s'havia responsabilitzat a complir-ho.

Aquell matí de gener, com qualsevol altre, s'aixecà a les vuit del matí, es rentà amb cura i sabó d'aroma neutra, s'afaità i es posà els calçons grisos de pinces, la camisa de cotó a quadrets grocs i el jersei d'angora marró. Berenà un cafè amb llet i dotze galetes petites d'oli. Escurà el plat, la tassa i la cullera, i tragué del congelador la carn que es torraria al mig dia. Mirà per la finestra abans de sortir al carrer i va veure el dia ennuvolat així que agafà l'abric negre, la bufanda gris, els guants de pell i el paraigües. No havia de caminar més de dos-cents metres per arribar a la tenda, però no volia arriscar-se a agafar un constipat i haver de tancar la tenda fins que es curàs. Es posà un parell de pastilletes de regalim dins la boca i partí, un cop ben comprovat que havia tancat la clau de pas del gas, que tots els llums eren apagats i que no es deixava cap grifó obert. Era dijous. Tenia la secreta esperança que anàs per la tenda aquella professora de ioga que cada quinze dies s'aturava a comprar encens. Sempre hi anava els dimecres horabaixa i ahir no hi havia anat. No estava preocupat, sinó enfadat. Es notava el rostre rígid, les dents estretes. Les seves actituds eren més difícils d'identificar, però un expert hagués comprovat com en aquells escassos dos-cents metres l'ira continguda s'havia transformat en superioritat, crítica, perfeccionisme, moralisme i supercontrol: va passar davant un jove sud-americà, que fumava una cigarreta sobre el seient d'una bicicleta. Es passava l'altra mà convulsivament sobre la cama en flexió, l'al·lot, com si volgués netejar-se una taca imaginària d'aquells pantalons amples i caiguts que deixaven a la vista la roba interior i la regata del cul. Les cadenes imitació or que duia al coll tintinejaven al compàs del seu moviment i ell alternava, en una mena de concert polifònic, les alenades de fum amb petites escopinades al terra. Va sentir un rebuig visceral quan passà pel seu costat i la ràbia, la superioritat que sentia, l'electrificà els dits i l'obligà a col·locar-se la bufanda, a reafirmar-se en la seva imatge pulcra i ordenada. Li hagués dit qualsevol cosa, però reprimí el seu instint i llavors un pes de crustaci se li allotjà a la boca de l'estómac. Hagués

sortit un rot descomunal si no hagués reprimí l'es-pontaneïtat d'aquella ira que pugnava per sorgir. Pot ser fos tot això el que va fer que passàs el que passà, potser estava escrit a l'espelma que Déu li havia atorgat. L'únic cert, sense cercar justificacions ni explica-cions és que passà: obrí la tenda, airejà els racons, començà a revisar les prestatgeries cercant qualsevol petit detall que destorbàs la perfecció. Mentre alienava les espelmes color malva, les que potenciaven l'es-piritualitat, que s'havien desplaçat lleugerament cap a l'esquerra, ella entrà. L'agafà tan de sorpresa que s'ha-gué d'agafar a la prestatgeria per no caure. A pesar del fred que feia pel carrer aparegué vestida amb una falda curta. Duia calces negres i espesses que li estilitzaven les cames i unes botes de pell girada fins a sota els genolls. Sols veia un pam de cama, però això ja li bastà per posar-lo nerviós.

- *Bon dia, Jaume, com anam?*

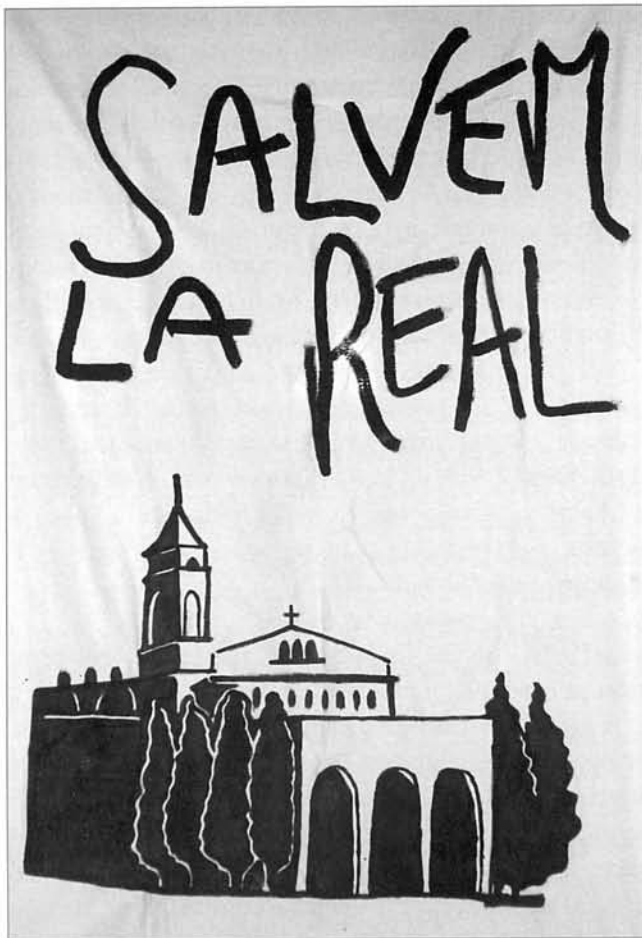
- *Va bé* - digué fredament. L'ira, sense control ni mesura li pujava per la gargamella.

La mirà trescant dins la prestatgeria dels encensos. Sempre se'n duia encens de canyella. El dimarts hora-baixa l'havia amagat al magatzem sols perquè ella li hagués de demanar. Quan la va veure agafar-ne uns altres amb olor a vainilla, s'esverà. Ella posà els dos paquets sobre el taulell i es llevà un rínxol de la cara, al mateix temps que obria la bossa i treia la cartera. L'ira creixia dins seu quan veia la seva indiferència, i no sabia com allargar aquell breu moment anhelat des de feia disset dies. Llavors el volcà esclatà des de les més obscures profunditats del seu ser i agafant-la pels avantbraços l'atraca cap a ell i li donà un bes humit i maldestre a la boca, el primer bes que donava mai a una dona. Ella l'espitjà ràpidament. Va veure una expressió a la seva cara plena d'oi. Es netejà amb la palma de la mà la saliva que li regalimava pels llavis pintats de morat, el mirà un instant fixament i llavors sortí de la tenda aviat, sense voltar el cap.

Aquell vespre *Espelmes Alba* es calà foc. Ningú s'explicava què hi feia en Jaume Muntaner a aquelles hores de la dematinada, per què s'envoltà de ciris i els encengué, per què banyà el terra de benzina i es banyà ell, per què esperà amb ulls clucs a que els ciris es con-sumissin i les seves flames arribassin a la benzina. Tot es cremà amb virulència i ell agonitzà de manera des-ordenada, sense cap control ni virtuosisme. I mentre les flames devoraven, la professora de ioga li contava a un amic:

- *I em besà, a la fi. Però no vaig saber reaccionar. Em va fer tanta vergonya, el vaig veure tan angoixat, que vaig partir a l'escapada, sense dir res. Demà tornaré i el tranquil·litzaré. Creus que podrà suportar que li digui que també m'agrada?*

Francesca Pujol

Afegiu-vos a la nostra lluita i ajudau-nos a conservar el monestir i el seu entorn rural

www.salvemlareal.org

S'Esclop, Quadern cultural no tornarà cap original que no hagi sol·licitat i es reserva els criteris de selecció i tipogràfics. El escrits lliurats al consell de redacció - que no excediran l'extensió de tres fulls a doble espai - hauran d'anar signats amb el nom i llinatges i acompanyats del D.I., l'adreça completa del remitent i d'un telèfon de contacte. Si l'escrit procedeix d'un col·lectiu, el signarà,

com a mínim, un dels seus components, que se'n responsabilitzarà. Si ens voleu comunicar qualssevol suggeriments, enviau-nos-los a l'apartat 5222 de Palma, districte postal 07011, Mallorca, Balears

S'Esclop, Quadern cultural surt cada 2 mesos i es pot adquirir a quioscs i llibreries per 3,25 euros o mitjançant subscripció: sis exemplars a l'any per 13,50 euros.

"la Caixa"

235 Oficines
al seu servici

*L'oficina de Joan Alcover,
07006 Palma, al seu servici*

Anunciau-vos a

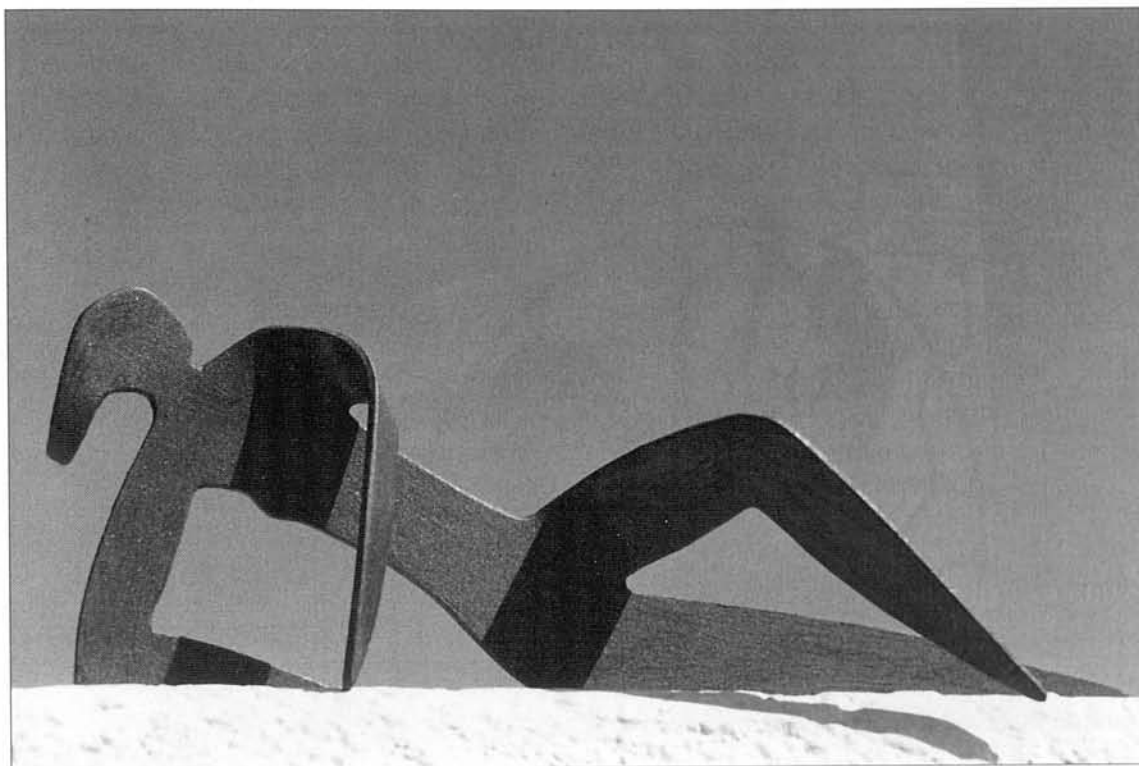
S'Esclop
Quadern cultural

Espais disponibles per a publicitat
Telèfon 639- 954223

Gira-sol (ceràmica) Maria Oliver

Col·laborau-hi, feis-vos-ne socis!
Associació Mallorquina de Salut Mental Gira-sol
Passeig de Marratxí, 11 - Son Gibert, 07008 Palma - Telèf. 971 - 28 51 23

Gaspar Servera, escultura en planxa de ferro

Ens reunim entorn de l'olla de fang

Ens reunim entorn de l'olla de fang,
prenyada d'intel·ligència
i envellida amb cruïes llimacosos.
Traiem el foc i n'escampam els calius
pel replà de l'entrada. No fos cas
que un home descalç s'endugués
tot el que sé.

Poc després d'empassar-me la substància
començ un balbuceig de rots
que retronen i fan retronar,
a compàs,
les parets de casa.
Un cop més la incomoditat d'haver
de donar explicacions del que es cou
estreny el meu jou a la imperfecció
d'un dejuni voluntari. Si algú se n'atipàs,
especularia fins amb la mare.

Del poemari *El cos que habitem*,
amb pròleg de Tomeu Pons i
il·lustracions d'Ana Mascaró,
Ed. Impremta Ràpida Llorens,
València, octubre2006)

Home de llengua

Digués, home de llengua,
com és la teva,
quin és el sentit de l'articulació,
no és patrimoni?
És la teva heretgia
no poder (ni voler)
anar a Madrid, perquè Madrid no és tan sols un lloc
és un "lloc de pas".
Lloc que contamina l'ull abans del teu destí,
"lloc de pas" obligat per sortir del teu redol: "Lloc de pas",
quina puta vergonya, quina farsa.

(Inèdit)

Pau Vadell i Vallbona

pagofigo@gmail.com

LA MENT

*“Les branques d'ametller senten,
sota l'escorça,
un moviment suau i obscur”*

Màrius Torres

Les flors dels ametllers, Màrius, deuen reprendre ara el seu recital de blancs i rosats i qui sap si sota l'escorça encara senten un moviment suaument obscur, com ho feien aquells dies de febrer, quan em venies a visitar, sol·lícit i amable, com els raigs de sol vessats tan prompte. Qui sap, dic, si aquelles flors continuaran tintant de meravelles les mateixes branques o, en deixar-se caure, la mateixa terra humida d'aleshores o si, per contra, hauran estat arrabassades del calendari, com tantes belleses de l'illa.

Avui, tanmateix, donam gràcies a Déu de la distància desada enrere, mentre se'ns esllavissen altres paisatges entre els dits com si allò hagués estat una menudència, un lapse de calvari minúscul i principalment catàrtic: l'interval d'asfíxia necessària per omplir un cop més els pulmons de respostes vitals, de discurs per viure.

N'extrec tota la vigorositat possible, al caliu de les belles imatges que em serveix el record, i en destac, per damunt tota la resta, l'amor fraternal que m'ha restat, enc que no haguem nascut de la mateixa nissaga. Almenys recent, actual. Perquè per ventura, Màrius, aquest benvoler expressat llavors vingui des de molt lluny en el temps, i no seria, doncs, la primera vegada que observam plegats els ametllers, festius i engalanats per fora, i amb obscurs sacsejos escorça endins.

Que tot fos cíclic, eternament cíclic, en una espiral infinita de desassossec i renaixences amb unes mans amigues que les acullin.

Per això darrer, no puc o no vull recordar quants mesos o anys han passat d'ençà d'aquella història, perquè fer-ne la concisió cronològica faria semblar la teva ajuda un fet puntual, d'un pic a la vida, i no és això en absolut.

Ahir, mentre em fumava un cigarret recolzat a l'ampit de la finestra, em semblava veure't cara a cara.

-Pots dur-me tabac la pròxima vegada que vinguis?

-És clar que sí, queda't avui aquest paquet que jo en duc de picadura, també.

I m'allargaves la capsula de ros americà que en aquell context era com regalar una joia al mateix temps que començaves a arrodonir el finíssim paper amb les teves mans, tan amigues, per tal que el garbull de fulles esmicolades es transformés en cigar mentre les balancejava l'oratjol dels predis del davant.

Tampoc no record amb exactitud les paraules que fèiem servir, tot i el batarell de diàlegs que se succeïen les freqüents nits d'insomni i la reguera de vocables i fesomies que espectralment se m'apareixen amb pànic. La incertesa rau en el fet que es juxtaposen, en aquestes remembrances, coses dites, sí, mes sobretot coses callades i d'altres que s'han anat explicant amb posterioritat a aquells dies, que foren obscurs també a nivell de la raó. La certesa, en canvi, és que fou un llenguatge de dol i de dolor, el meu, i de consol i esperança, el teu.

El dol per allò esgarrat, el dolor de la pèrdua d'afectes i de la meva consciència; i tu el consol de saber-me, malgrat allò, persona, de saber-me vigent i reivindicar-me, amb la confiança de veure'm un poquet més envant, amb el poder de reciclar-me per a un demà, o que, almenys, em fos versemblant la falla, la mentida.

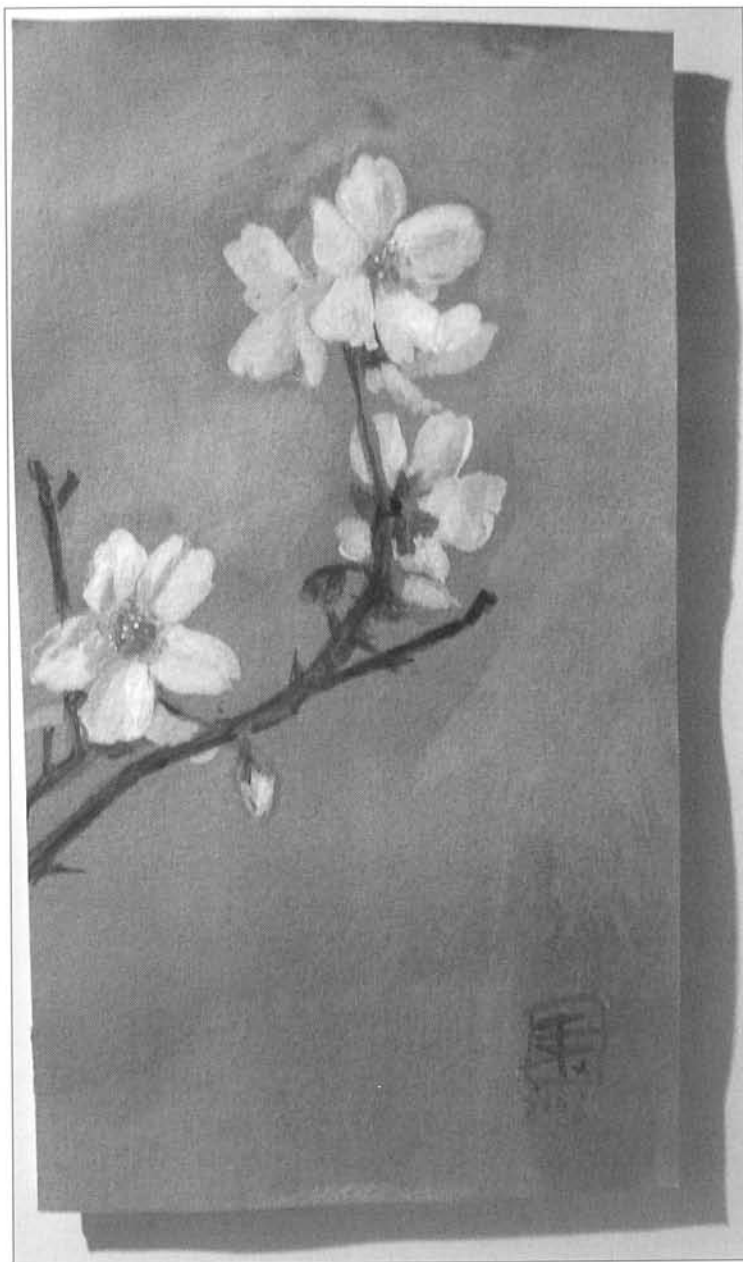
M'ho era en grandíssima mesura, d'agradable. T'ho he ja sincerat i t'ho repetesc. Tan encoratjadora que, en aquell ultrapassat insomni de parets nues, intentava recuperar les conversacions mortes quan em deixaves per tal d'abstreure'm del context, de la conjuntura paorosa. (Amb el passar de les hores, s'escolaven entre les frases nostres uns udols psicofònics d'antics llogaters, d'antics visitants, dels protagonistes d'estacions semblants a aquella).

Unes converses, et cont, que em bressolaven a despit de tota l'angoixa, dins un llit adust i metàl·lic, unes carícies mentals que me mantenien sa i estalvi davant dels llampecs i tempestes exteriors, i m'ajudaven a llevar-me com mai a les sis i mitja de la matinalda, respirant-me calm, sense angoixa. Miraculosament serè, increïble espectador espiritual de la meva ment abatuda.

Fora restava la inanitat meua i el trull de tothom. Restava la família, que intermitentment entrava, i restava una quotidianitat laboral, que, com a molt, s'escolava en entresons: la roba de la feina, frisa i estressant, vivia jorns de cadira i silenci, com tota la casa. Ho podia visualitzar amb pulcritud quan eren hores que no aconseguia adormir-me.

Després arribarien hores diürnes de repetir-me el vou-veri-vou nocturn. Fins a l'horabaixa, escassament perllongada, acurçada per la teua visita. Era la

Francisco Pérez

tarda una desfilada quieta d'ametllers i un intercanvi de bategars tendres, d'asseguts estant en unes asèptiques cadiretes de plàstic en un pati desmanegat. Era la tarda dolçament minsa, dins, i un caos crepuscular enorme, fora. Era la tarda, en definitiva, escassament tarda quan venies.

No ho podríem reconèixer mai, però sóc conscient que en aquells dies hi trobares així mateix una oportunitat per assedegar la teva curiositat vital. Allò ens agafà molt de sorpresa, car érem massa joves, gairebé uns infants, vulnerables, i a mi em tocà aquella realitat feresta com a altres, ben propers, abismar-se en el tobogan macabre de les drogues.

A cops ens entreteníem a emparar aquells desgraciats, més absents, molt més absents, que no pas vius, amb milers de simulacres de fuga expandint-se

pels amagatalls de llurs venes convertint-los en cadàvers alentits. O els qui ostentaven uns terrorífics mutismes, afectats per vés a saber quina patologia, que així mateix ens incrustaven fixament uns esguards enigmàtics que amagaven els diables que els enlardissaven la ment.

Era tot allò la victòria de la malignitat? Ens havia vençut a tots plegats la malesa, l'obscur? ¿O tot era un joc de la lucidesa entremaliada i pícara que ens atorgava un respir d'irresponsabilitat?

Els seus retrats, com cadascun dels rostres de la desesperació que coneguérem; que, fins i tot, compartírem, els deus guardar tan bé com jo, però tampoc no cal personificar-los en noms i cognoms, perquè eren de llavors i d'allà, emperò al mateix temps d'arreu i de sempre, talment les rengleres d'arbres que teníem en primer pla o de les muntanyes que els servien de fons.

-Quin solet més maco que fa, eh? No sembla hivern.

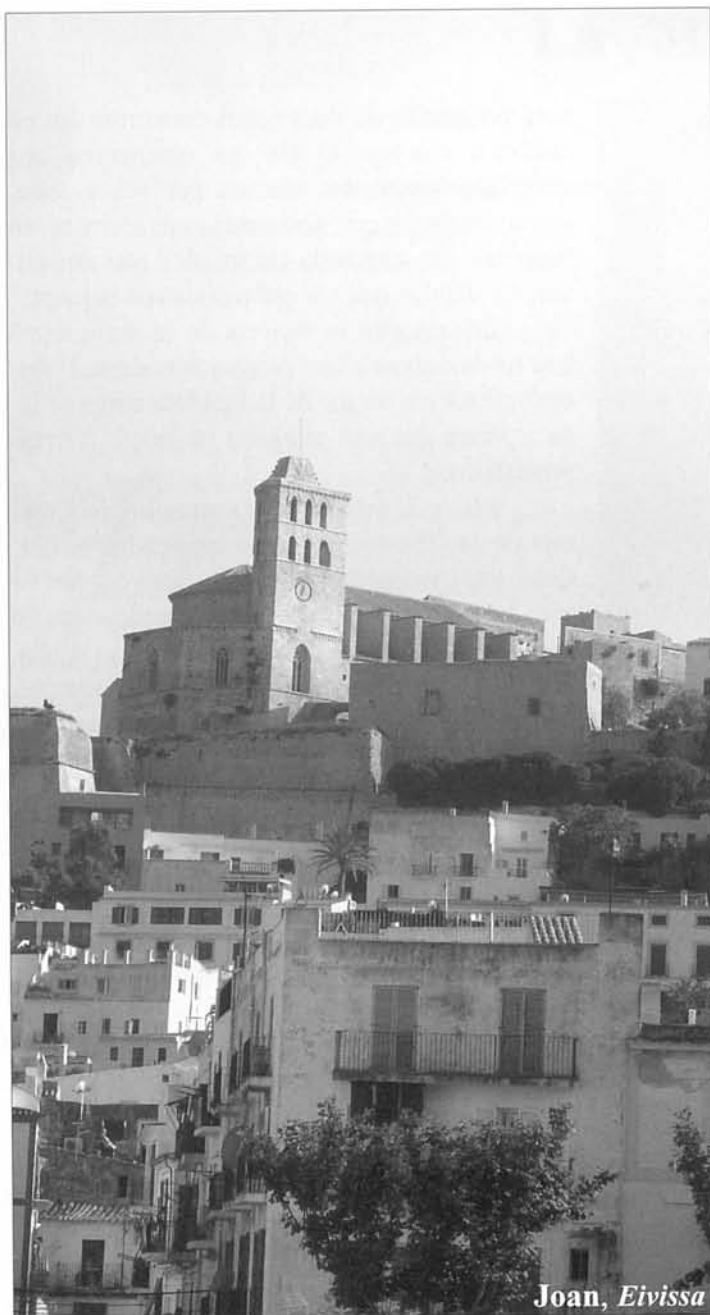
-Sí, Màrius, comprenc que hem de parlar del clima per enganyar d'aquesta forma les ferides, i que sempre és més gratificant perdre's en lleugereses, com un raig de sol, un vel de calitja o quatre gotes que caiguin, si s'escau. No, amic, no et forçaré a entrar al bessó d'aquesta absurditat que ens té lligats a aquestes cadires, a aquest pati. Entrar-hi, de fet, seria sumar caos al despropòsit, perquè ni tu ni jo no hi trobaríem respostes vàlides.

Després de molts anys, llanç avui una mirada molt més experimentada, un xic esgotada també, i observ com a l'horitzó ja es veuen els ametllers florits, igual que aleshores, de la mateixa manera que han anat apareixent tot aquest temps dins de la memòria.

I és amb aquesta dansa, avui suaument clara de pètals i escorces, que repàs aquella tan preada companyia, un hivern tebi de no sé quin any.

Però avui, Màrius, ho faig des de l'altra banda de les reixes del sanatori blanc de les cadires de plàstic blanc, dels llits blancs, del pati blanc, tot d'una blancor tan malaltissa com els éssers que l'habitarem; sanatori que deu allotjar planys similars o iguals, i altres jos i altres Màrius que endolceixen les tardes, amb la suau i obscura vigilància de les escorces sacsejades dels ametllers florits...

Òscar Aguilera i Mestre

Joan, Eivissa

Aquells homes joves i vells mariners
passaran la nit en mig de la mar.
La vida és la vida i s'ha de menjar.

La barca mitjana i
la barca de bou
tornen el matí
picant el motor
lluny del Ravellí.

Amb la xarxa plena,
rascant la carena
dins l'aigua salada
per dins de la rada
tornen navegant,
la proa enfilant
cap a la drassana.

Aquells homes joves i vells mariners
s'han passat la nit en mig de la mar.
La vida és la vida i s'ha de menjar.

Coves plens vindran
d'hivern i d'estiu
plens de peixet viu
que la gent espera.
I la peixetera,
contenta n'està.
La dona que compra els ho agrairà.
La vida és la vida i s'ha de menjar.

Antoni Marí i Torres

BARQUES DE PESCA

Allà a mitja nit,
la barca ha sortit
per anar a pescar.
La nit ho serà
de vetla i treball.
Si la lluna és plena,
per damunt la mar
hi estendrà el mirall.

Del llibre *Els humans (Caminant per la vida)*
amb il·lustracions de Joan Marí Serra i
imprès a L'estudi d'en Llop, Barcelona 2006

CONCERT DE «SOLISTES DE MALLORCA» A LA REAL

Una vetllada musical per un dia assolellat i serè...

Diumenge 11 de febrer, després de la missa oficial pels capellans de la Real, l'orquestra de cambra «Solistes de Mallorca», interpreta, amb gran aprofundiment musical, les *Elegies núm. 1 i núm. 2 op. 34* d'Edvard Grieg (1843-1907), obres d'una subtileza expressiva i romanticisme intimista que desperten en l'oïent sensacions de càlida melangia.

A continuació, interpretat per Adán Delgado, jove trompetista canari, músic de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears, té lloc el *Concert en do menor per a trompeta i cordes* d'Alessandro Marcello (1684-1750). El solista commou al públic amb una interpretació elegant, clara i brillant.

Després d'una petita pausa, les mirades dels músics es concentren en la batuta del director Agustí Aguiló i en la partitura de Paul Hindemith (1895-1963) *Cinc peces op. 44 núm. 4, per a cordes*. L'obra,

d'una força humana eclipsant es succeeix, rítmica, polifònica, i trepidant baix el gest, vibrant i enèrgic del director, a més de la mestria en les intervencions solístiques del violinista Enrique Pastor.

El públic, tota l'estona atent i receptiu a la interpretació, rep amb il·lusió la *Simfonia núm. 10 en Si menor* de Fèlix Mendelssohn (1809-1847). L'obra, que precisa molt rigor tècnic, se desenvolupa amb la màxima concentració i vivesa, cada músic es deixa anar per la màgia, desplegada en remolins captivadors de forces que omplien al conjunt d'una autèntica emoció.

Seguit de les ovacions del públic, es prepara Gabriel Fiol, per "cantar" amb el violoncel als "ocells" de Pau Casals acomiadant el recital amb dolça majestat.

Gabriela Seguí Aguiló

Orquestra de cambra «Solistes de Mallorca»

Reflexions poètiques entorn de la globalització

El llibre d'Emilio Arnao *Poemas de la mundialització* té com a punt de partida l'angoixa que produeix a l'autor la idea de globalització neoliberal, en el sentit que, des dels anys 90 fins al 2001, any d'acabament del llibre, hi ha hagut una evolució de les polítiques neoliberals a nivell mundial que podríem qualificar d'abusives. A més a més, hem de recordar la revolució dels sistemes econòmics que, de qualque manera, han estat abocats a un destí tràgic, és a dir, que han estat perjudicant els països en vies de desenvolupament; països que s'han vist involucrats en la misèria i la pobresa, a causa d'aquest sistema neoliberal, d'aquest sistema econòmic que s'ha denominat "globalització".

El primer poema del llibre és prou significatiu, "Internet", i bàsicament és el punt de partida cap on es desenvoluparà el poemari:

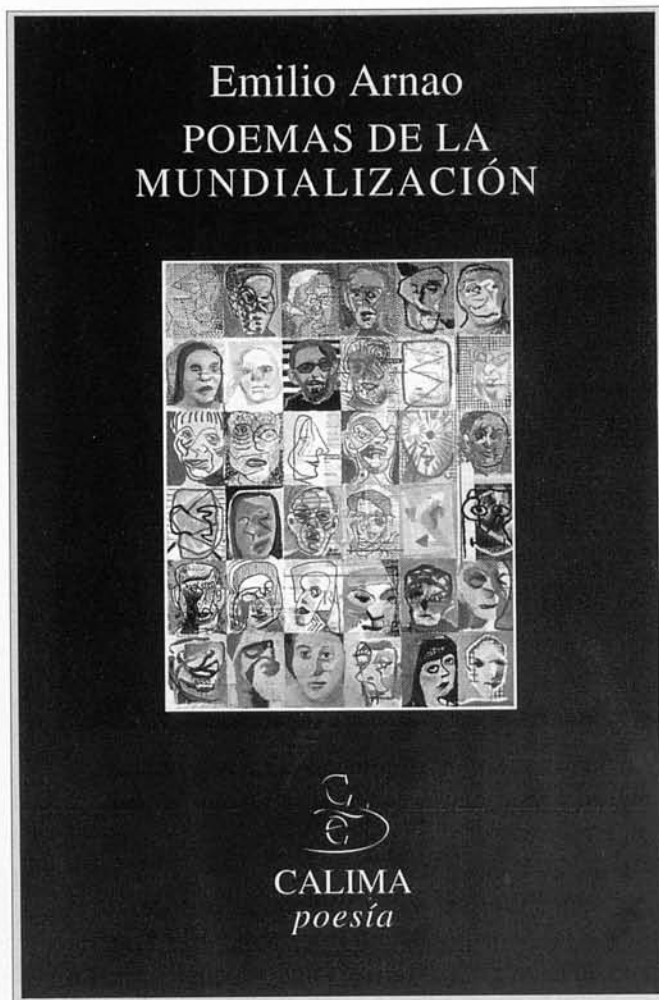
*Un día Internet abrió los ojos de todos los hombres
y fabricó la cabaña para que entraran todas
[las constelaciones.
Nadie se había dado cuenta, pero todo
[empezó de esa manera.
Conectar. Buscar. Una palabra. Toda la historia
[del mundo.*

Altres títols d'alguns dels poemes, també són prou significatius i carregats de reflexió política i social, n'hi ha prou fent una ullada al llibre: *Odio hacia occidente, El fondo monetario internacional, Las mafias, 11 de septiembre de 2001*, etcètera...

L'esperança d'algunes persones per defugir d'aquesta globalització es va veure truncada pel famós 11-S i la caiguda de les Torres Bessones a Nova York i, posteriorment, per la guerra d'Afganistan i la guerra d'Iraq; els mitjans de comunicació distorsionaren i desviaren l'atenció cap a totes aquestes notícies i els famosos antiglobalització es varen veure relegats, de qualque manera, en segon pla. Si durant els anys 90 hi va haver una antiglobalització enfrontada als poders, és a dir, al G8, al Banc Mundial, al Fons Monetari Internacional tot va fer un gir a partir de l'11-S, on el món quedà en estat de xoc:

11 de septiembre de 2001

*Esta mañana dos águilas de gas han atentado
contra las torres gemelas de Nueva York.
Lo hemos visto por televisión. Norteamérica*

*ha sido atacada por un dios negro en silencio.
Todo el mundo lo ha visto. Demasiado horrible
[para creerlo.*

L'estil del llibre reflecteix les influències de les lectures avantguardistes de l'autor, sobretot del surrealisme. El mateix autor ens parla, a la mica de biografia que conté el volum, de la relació amb Arthur Rimbaud, és a dir, del parnassianisme i del surrealisme iniciàtic d'aquest autor. Segons pareix, Emilio Arnao descobrí Arthur Rimbaud des de molt jove i des d'aleshores ha intentat ésser *l'Altre*. Hi podem rastrear influències de Baudelaire, de Mallarmé, Verlaine, dels parnassians i simbolistes de finals del segle XIX. Recordem, en aquest sentit, que els tres grans poetes simbolistes del segle XIX (Mallarmé, Verlaine i Rimbaud), juntament amb Baudelaire, propugnaren una estètica i una pràctica poètica caracteritzada pel valor simbòlic de les aus, els espais desèrtics, el joc simbòlic dels colors, els mites grecs i medievals, el mirall, la personificació de la mort... Mirau com ens parla del G8:

*8 animalitos de mirada flamante
quieren conocerse para jugar al monopoly.
No dicen nada interesante. Sólo colorean
los cuadernos y luego vuelven al whisky del hotel.*

Però les influències que han teixit el poemari *Poemas de la mundialización*, també passen pels surrealistes dels anys 20 del segle XX i, en concret, del surrealisme espanyol i llatinoamericà, com Pablo Neruda, Lorca, Alberti, Aleixandre, Cernuda... Tot i aquestes influències, el llibre presenta, evidentment, una poesia pròpia que, tot i haver begut d'aquestes fonts, ha cercat el seu camí i la seva pròpia personalitat:

*Recordamos a Lorca en este incendio del mundo.
Luz, amor, guerra y delirio. Y esta soledad de dios.
Hoy dos navegantes han entrado hasta
[el principio de la noche*

Cal no oblidar que el llibre *Poemas de la mundialización* és bàsicament un poemari social i polític; lògicament pretén, a la seva manera, remoure consciències i no deixar, en cap cas, impassibles els lectors. Fixau-vos sinó en aquests versos:

*Las tres prostitutas de este siglo
tienen nombre muy extraños:
OMC, Banco Mundial, FMI.
Deberíamos entrar al club
y practicar fornicio con la más vieja.*

I ara ve, com sempre, la qüestió eterna sobre si un llibre pot o no canviar el món. És evident que no, però no per això l'autor deixa de parlar-nos de les seves preocupacions i del món que ens envolta. El llibre reflecteix una preocupació pel tema de la globalització i l'antiglobalització i transforma aquestes preocupacions en poesia.

El llibre, en general, en molts d'aspectes és clar i entenedor, tot i les metàfores que habiten entre les pàgines que contenen els poemes. Uns poemes que deixen, a la seva manera, constància de cap on han evolucionat algunes línies de la història del món a les acaballes del segle XX i els primers anys del XXI.

Josep Antoni Calvo i Femenies

Emilio Aranao: *Poemas de la mundialización*. Calima Ediciones, Palma (Mallorca), 2005. 64 pàgs. 11 euros

Fotografia de Miquel Perelló i Ramis

Poetes francesos d'avui / Jeanne Maillet

JEANNE MAILLET neix a Touquet, passa la seva infància i adolescència al sud de França. Ha publicat uns devuit llibres de poesia; també ha creat un club de poesia i una revista titulada *Bulles*. Pertany a diverses societats literàries i ha obtingut nombrosos premis dels quals en destacarem: «SPAF», «Ecrivains Méditerranéens», «René Daumière», «Amélie Murat», «Île de France», «Renaissance Française». La crítica Anne Marie de Backer ha dit d'ella: "Jeanne Maillet és una d'aquestes poetes que tornen néixer a cada llibre, ens permet de renéixer amb ella. Penetrem dins un univers de Milosz".

DIEU NOUS ASSAILLE!

*Dieu nous assaille! C'est un chant!
Un repère, une joie, une raison de vivre,
un déploiement de feu ! Dieu assaille, c'est bon !
C'est un épi de blé d'imminente merveille,
une fête têtue et son ravissement!
Dieu assaille! C'est là ! C'est une épée tranquille
qui signe sur nos fronts sa larme et son acier.
Et nous tremblons, petits, devant une évidence
dont nous sommes l'enjeu et les témoins surpris.
Dieu assaille! O secrète Terre vagabonde!
Un bruit d'orgue grandit aux voûtes du clocher.
Demain il fera bon goûter à pleine bouche
l'odeur âpre et sucrée de la première fleur...*

UN CREDO

*Je crois en toi, Seigneur, perdu dans une étable
si petit que les hommes en oublient le chemin.*

*Je crois en ton enfantine puissance,
aux forges de ton souffle épandant sur la mort
un grand désir de paix et d'amour absolu.*

*Je crois au miracle de ta vie rédemptrice,
au tremblement prémonitoire d'une Mère,
à l'étonnement candide des bergers.*

*Je crois en cette nuit de biblique merveille,
en l'agneau consentant,
en cette face du monde soudain attentive*

devant le chant mêlé de la neige et du feu.

*Et je sens, balbutiante, grandir une prière
comme une fleur transie qu'aimerait un soleil...*

DÉU ENS ASSALTA!

Déu ens assalta! És un cant!
Una referència, un plaer, una raó de viure,
un desplegament de foc! Déu assalta, és bo!
És un espigall de blat d'imminent meravella,
una festa obstinada i el seu arrabassament!
Déu assalta! És un fet! És una espasa tranquil·la
que signa sobre els nostres fronts la seva llàgrima i el seu acer.
I tremolem, petits, davant una evidència
de la qual som l'objectiu i els testimonis sorpresos.
Déu assalta! Oh secreta Terra vagabunda!
Un renou d'orgue creix a les voltes del campanar.
Demà serà un plaer tenir la boca plena de
l'olor aspre i ensucrada de la primera flor...

UN CREDO

Crec en tu, Senyor, perdut dins una establia
tan petita que els homes n'obliden el camí.

Crec en el teu infantil poder,
a les forges del teu buf escampant sobre la mort
un gran desig de pau i d'amor absolut.

Crec en el miracle de la teva vida redemptora,
en el tremolament premonitori d'una Mare,
a l'estranyament càndid dels pastors.

Crec en aquesta nit de bíblica meravella,
en l'anyell consentint,
en aquest rostre del món sobtadament atent

davant el cant mesclat de la neu i del foc.

I sento, balbucejant, créixer una oració
com una flor embalbida que estimaria un sol...

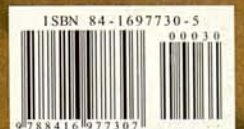

Serafi Sard

Tòfol Sastre

S'Esclop
Quadern cultural

S'Esclop, Quadern cultural 2002 - 2007, 5e aniversari de la II època